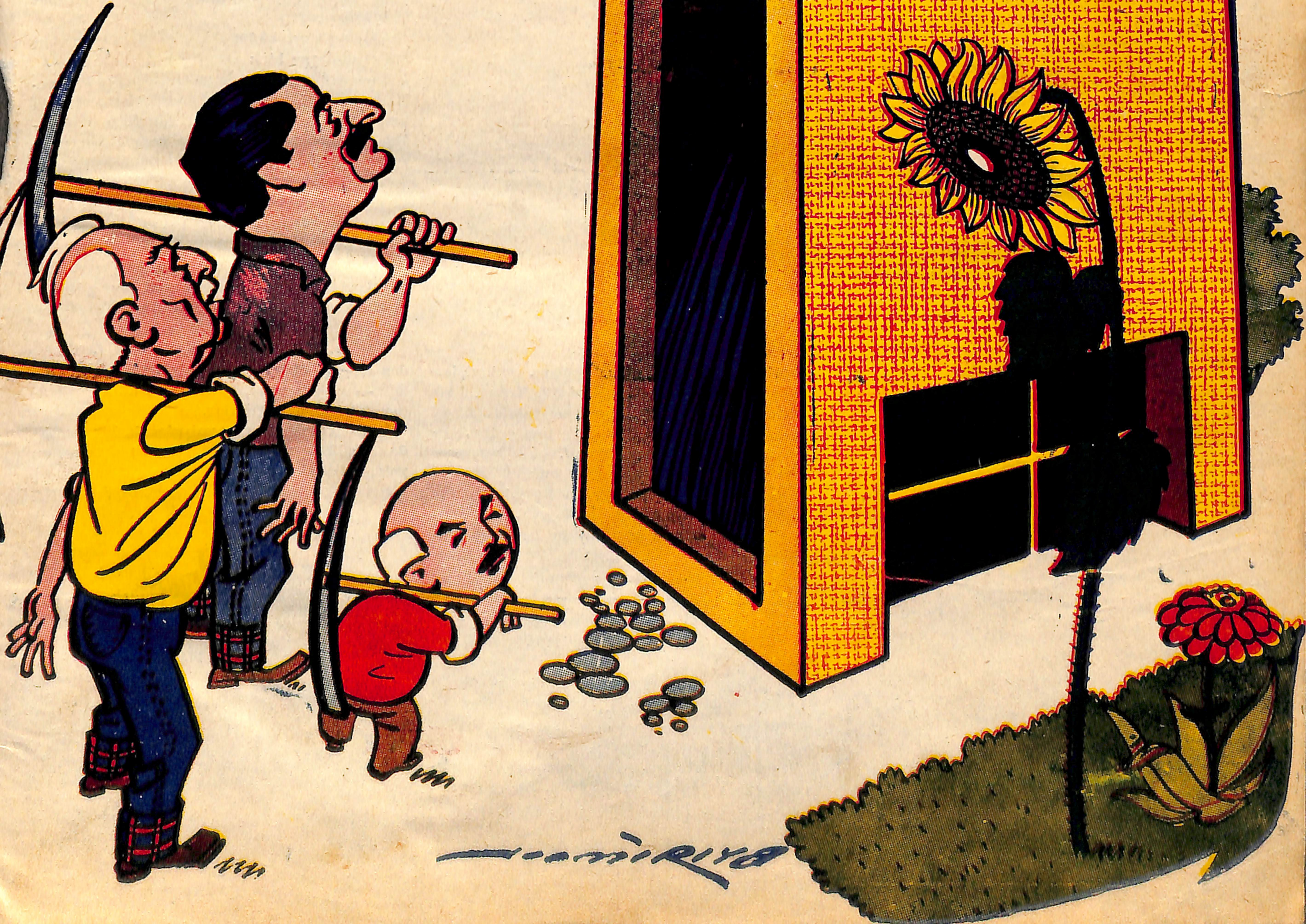
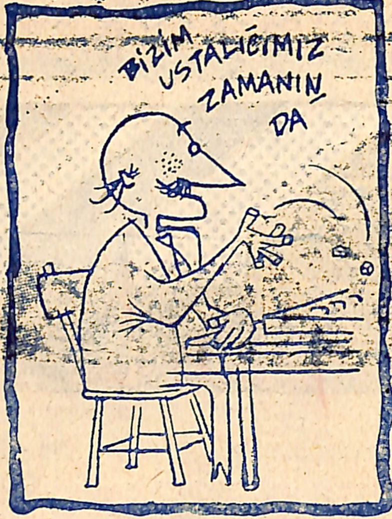
Akbaba

— Kim o?..
— İstimlâkçiler!..

FAHİR Usta'nın bugünkü düşkün haline bakmayın siz... Gençliğinde, hani gençliğinde dersek, o kadar da eski değil, daha yirmi yıl önce eline keseri, destereyi aldı mı, bir kaç yardımcı ile birlikte, bir evi temelinden çatısına çıkarır, bitiriverirdi. Hey gidi günler heyy... Eline, ayağına bu kadar çabuk

yapı kalfası görülmemişti. Şimdi, eski kalfadır diye, hatırını sayar da birisi bir iş verirse verir. Vermezse... o zaman gençliğinde olduğu gibi, erkenden kalkar, doğru mahalle kahvesine... Hem tavla oynar, hem de eski günlerini anlatırdı:

— Ne şans, zara bak yahu... Haydi yavrum kemik, gözünü seveyim kemik... Ben bir zamanlar Horhor'da bir ev yapmıştım...

— . . . .

— Şeş cıharım kandesin? Has ne diyordum... Şimdikiler de kalfayız diyerekten, mühendisiz diyerekten çıkmışlar ortaya... Allah seni inandırsın, elime keseri aldım mı....

— Zar tutma Mâhir Usta...

— Oğlum, zar tutmadan atılmaz. Kahveciii! Delikanlıya bir pencü dü getir. Ne idi o günler... Üç katlı bir konak yavrusu yapmıştım...

— . . . .

— Cehâri se, severler güzeli genç ise... Salla zarını... Efendiye bir çarşaf getir garson! O zamanlar ev ucuza çıkardı birader... On odalı bir ev...

— . . . .

— Namussuz kemik, söyletir... Sarıyerde koca bir yalıyı kaç günde bitirsem beğenirsin? Se yek, seyrek sakallı Mehmet Ağa... Gele yavrum, aşağı kapıya...

— . . . .

— Parasını mı verdik bu dubaranın yahu? O zamanlar malzeme de ucuzdu birader. Senin yine ayağın çarşafa dolaştı. Ben bir döşeme yaparım, hani, var mı bugün?

Mâhir Ustanın o gün canı çok sıkılıyordu. Üstüste iki mars, bir oyunla yenilmişti. Bekâr odasına gitti. Yatağına uzandı. Yıllar var, artık kadınlar rüyasına bile girmiyorlardı. O gece bir türlü gözünü uyku tutmadı. Bütün hayatı, başkalarına ev yapmakla geçmiş, ama kendine başını sokacak bir kulubecik bile yapamamıştı. Düşündükçe buna canı sıkılıyordu. Uykusu kaçmıştı. Sağdan sola, soldan sağa dönüp duruyordu. Büsbütün ihtiyarlamadan, eli keser tutarken kendine küçük bir ev yapmalıydı. Kurdukça kurdu. Gözünü uyku tutmuyordu. Hesap etti, istediği gibi bir evi on bin liraya çıkarabilecekti. Kendi kendine:

— Hay Mâhir Usta, dedi, say ki elinde on bin liran var. Yap kendine bir ev de, şu ev sahiplerinin ağzının kokusunu çekme...

Önce, beğendiği bir yerden bir arsa aldı. Şimdi arsalar da pahalılanmıştı. Onun kalfalık yaptığı zamanlar, şimdiki arsa fiyatına bir han alınırdı. Gözünü uyku tutmuyordu.

Çekişe çekişe pazarlık etti, kıydı paracıklara, arsayı üzerine tapulattı. Sonra temeli kazdırdı. Kendisi de işçilerin başındaydı.

Sıcak, soğuk demeden, yaşına bakmadan çalıştı. Temel duvarları örüldü. Birinci katı çıktı, hatıllar atıldı. Düşemeler çakıldı. Kapı, pencere çerçeveleri kondu. İş, tam çatıya gelince paralar suyunu çekmişti.

Yatağında bir o yana, bir bu yana döndü. Boşa koydu dolmadı, doluya koydu almadı. Ne yaptı, ne ettiyse çitıyı örtemedi.

— Elimi biraz açık tuttum... diye düşündü...

Yaptığı evi yıktı. Yeniden başka bir ev yapmağa başladı. Tam çatıya gelince yine elinde avucunda para kalmamıştı.

— İnsan yorganına göre ayağını uzatmalı... dedi.

Yarıda kalan ikinci evi de bozdu. Başka bir ev yapmaya başladı. Ne yapsa, çatıyı bir türlü çıkamıyordu. Sabah da olmuştu. Doğru, her zaman gittiği kahveye gitti. Tavlaya çağırıyorlardı ama, o oynamıyor, boyuna parmakları ile hesaplar yapıyordu. Bir arkadaşı:

— Nedir Mâhir Usta, dedi, ne hesap edip duruyorsun?

— Sorma... Başımı sokacak bir ev yapayım, dedim. Çatıya kadar çıkıyorum, bir türlü çatıyı kapıyamıyorum.

Karşısındaki Mâhir Ustaya:

— Para ile imanın kimde bulunduğu bilinmez, diye boşuna dememişler, dedi. Mâdem çatıya kadar çıktın, ötesi kolay: Evi bankalardan birine ipotek et, para al. Çatıyı da çık.

— Canım ev nerde? Dün gece uykum kaçtı. Cebimde on bin liram olsaydı da bir ev yapsaydım, dedim. On bin lira cebimdeymiş gibi başladım evi yapmaya...

— Ne? Paran yok da dalga mı geçtin? Nasıl olsa cepte para yok, on bin liram olsaydı diyeceğine, yirmi bin liram olsaydı desene a bunak! Onbeş bine evi yap, beş bini de tıkır tıkır ye...

Mâhir Ustanın gözleri sevinçle parladı:

— Doğru yahu, dedi, bak bu hiç aklıma gelmemişti.

O zamana kadar hiç söze karışmadan onları dinleyen biri:

— İkinizin de aklı yok, dedi. İnsanın cebinde sahiden parası olmadan, ister on bin liram var demiş, ister yüz bin liram... Bundan ne çıkar? Marifet benim gibi on para vermeden elli bin liralık ev sahibi olmaktır.

Mâhir Usta:

— Rüyanda mı? dedi.

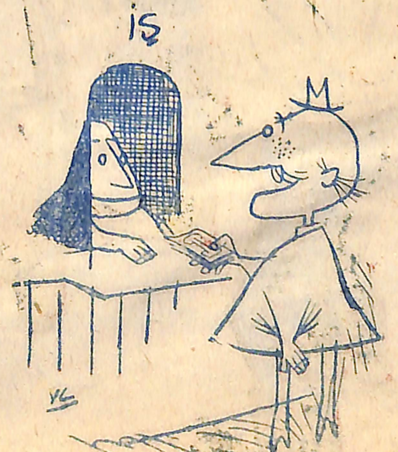
— Ne rüyası... Gel de evimi gör. İş Bankasına 150 lira yatırmıştım. Bu çekilişte bir ev çıktı. On binim, yirmi binim olsa diye dalga geçeceğinize, 150 liranız yok mu, götürün İş Bankasına yatırın. İş Bankası müşterilerine enfazla şans veren bankadır.

Hem Mâhir Usta, hem arkadaşı, ikisi birden ellerini dizlerine vurdular:

— Doğru yahu, bak bu hiç aklımıza gelmemişti! diye bağırdılar.

İkisinin de bankaya yatırılacak, bir kenarda 150 liraları vardı. Doğruca İş Bankasının yolunu tuttular.

AKBABA

Akbaba siyasî mizah gazetesi

Sırası Değil!

BİZİ, Doğu dünyasından geri bırakan, ama on yıl değil, ama yüz yıl değil, tam bir çağ geri bırakan tek cümledir:

— Şimdi sırası değil!

Bu sıranın ne olduğunu, nasıl geleceğini kimse bilmez. Üçüncü Selim bilmedi. Birinci Mahmut bilmedi. Meşrutiyet bilmedi!

Atatürk bildi mi dersiniz?.. Yakın günler gözümüzün önün dedir: Kaç kişi Birinci Dünya Savaşının galiplerine kafa tutma sırası geldiğine inanıyordu?.. Kaç kişi saltanatı kaldırmanın sırası geldiğine inanmıştı? Kaç kişi şapkayı başında inanarak taşıdı?.. Kaç kişi harf inkılâbının sırasına inanmıştır?

İsmet Paşa, demiryolunu yürütebilmek için dağlardan, kayalardan çok insan inadiyle zorlaşmıştı.

İnönü'nün birinci sıraya aldığı bu iş, rahmetli Fethi bey için işlerin en sırasızı idi!

Hüseyin Cahit üstadı hatırlıyorum. Tek parti devrinin bu tek savaşçısı:

— Anadolu topraklarına, ray diye Türk köylüsünün kemiklerini döşiyecekler, diye ağlıyordu.

— Yeni demiryollarında vatandaşların cenaze alayları taşınacak, diye inliyordu!

Lütfi Kırdar'ın İstanbul'a armağan ettiği şu iki yol yok mu: Dolmabahçeden Maçkaya kıvrılan balkon yol ile Şişhaneden Tarlabaşına bükülen asfalt cadde... İkisi de kaçak yapıdır: Hem de «Şimdi imar sırası değil!» diye dayatan Başvekilden kaçak!

Aradan İki Dünya Harbi geçti. Yıkılan memleketler yeniden yapıldı. Biz hâlâ, hâlâ, hâlâ sıra kavgasındayız:

— Şeker fabrikası mı?.. Sırası değil!

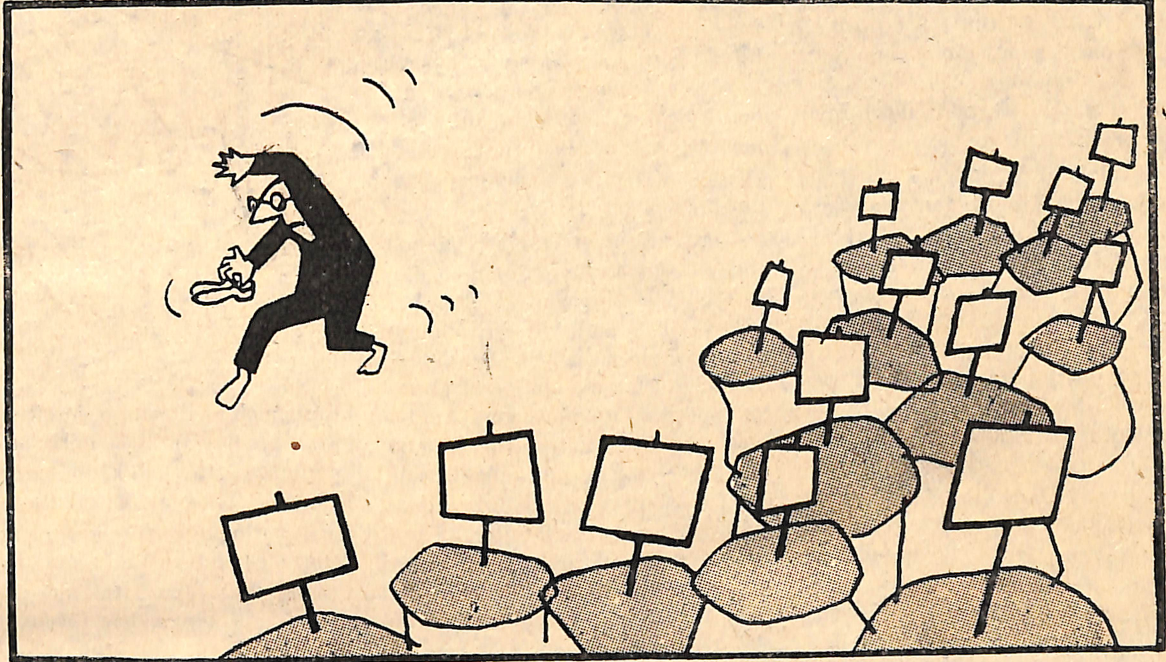
— Çimento fabrikası mı?.. Sırası değil.

— Silo mu? Sırası değil!.. Baraj mı?.. Sırası değil!.. Liman mı?.. Sırası değil!.. İmar mı?.. Sırası değil!

Ya neyin sırası baylar?.. Arnavut kaldırımı üstünde ve gecekondular altında oturmanın mı?..

Haaa, bir şeyin daha sırası, hem de tam sırası: Seçimlerin!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Dokunulmazlık!..

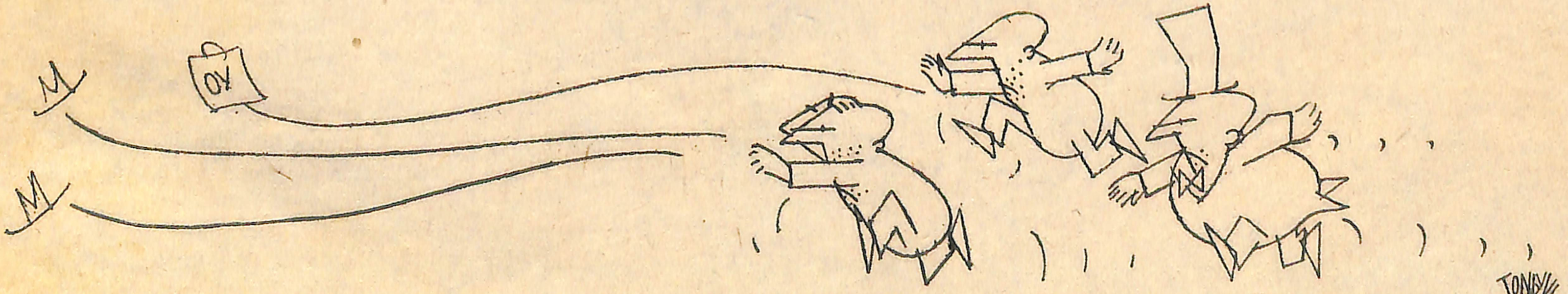
İstimlâk tüccarları!

Yeni açılan Aksaray caddesindeki istimlcklerde bazı yeminli komisyon âzaları evleri yıkılanlardan rüşvet almışlar!.. Yalnız rüşvet de değil, senet almışlar!.. Bono almışlar!.. herifler cesur, biraz daha yakalanmasalar, gidip Ticaret Odasına «İstimlâk tüccarı» diye âza yazılacaklarmış!

Eski şair:

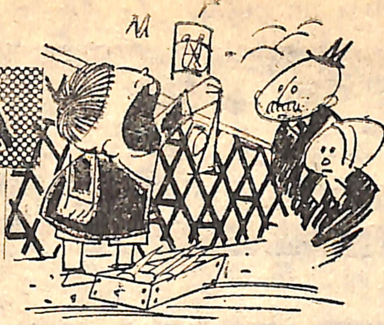
Elbette olur ev yıkanın hanesi viran!

Demiş. Bunlar, hem herkesin evini yıkıyorlar, hem de kendi apartmanlarını yapmak istiyorlar... Dün ya amma değişti haaa!..

Bay Politik!..

YAVRULARA KOLAYLIK

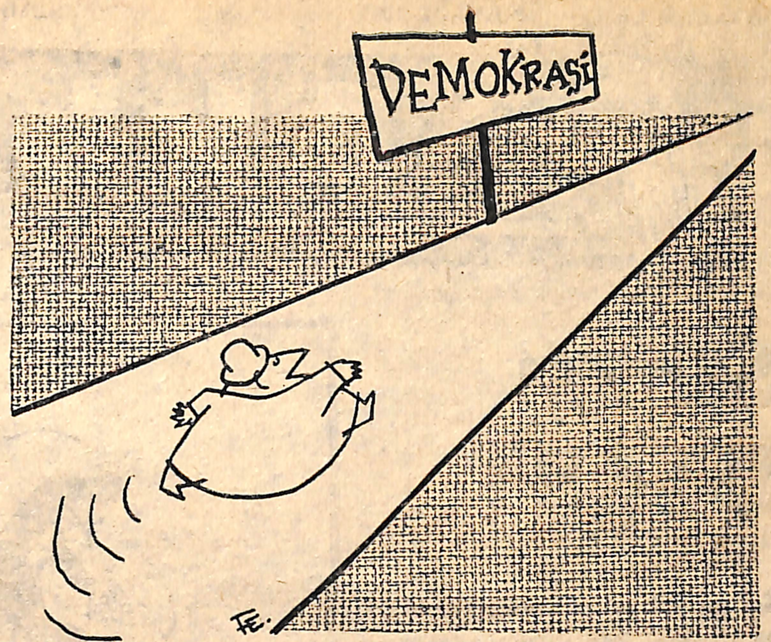
MİLLÎ Eğitim işlerimiz şu sıra, hem seçim zamanına geldiğinden, hem de iş başına Tevfik İleri geldiğinden epey ilerlemiştir.

İktidar ileri gelenleri, her ne kadar ekmeğin gramı azalmışsa da, randımanının çoğaldığını söylemişlerdir. Şaşılacak bir şey, ekmeğin randımanı arttıkça öğrencilerin randımanı düşmüştür. Bu randımanın bu sene yüzde ikiye kadar düştüğünü ilgililer söylemektedirler. Bu durum karşısında, ödevleri, ekmekten, öğrenciye kadar memleketteki bütün randımanları arttırmak olan sayın Tevfik İleri gibi ileri gelenlerimiz, öğrencilerin kolayca sınıf geçerek, randımanlarının arttırılması için gerekli emri vermişlerdir. Bütün bu öğrenci randımanını arttırma işi «Yavrulara kolaylık» adında bir program altında yapılmaktadır. «Yavrulara kolaylık» sözü, Bahçekapı'da, Köprü'de kimi satıcıların ellerine şaşılası bir sivri teneke parçası alıp:

«— Hanımlara kolaylık!.. Hanımlara kolaylık!..» diye bağırmalarına benziyor. Bu sivri, şaşılası teneke parçasının hanımlara neden kolaylık olduğunu anlıyabilmeniz için, orada birkaç dakika durup satıcının şu konuşmasını dinlemeniz gerekir:

— Muhterem bâyânlar, baylar! Şu elimde görmüş olduğunuz âletin tam on bir vazifesi olup her bir eve en lâzımlı bir eşya olduğu gibi, gayetle pıratiktir. «Hanımlara kolaylık!..» zamanımızın atomdan sonra en mühim icadı olan bu âletin on bir vazifesi var, demiştik. Eğer yüksek müsaadeniz olur sa, bu on bir vazifeyi huzurunuzda teker beteker anlatalım. Şu gör düğünüz âleti, şöyle tutarsanız, şöyle hafif hafif döndürmek suretiyle kabak, patlıcan gibi bilumum zerzevatların içini kâmilen çıkarıp dışında incecik bir zar bırakır. Bundan başka şu görmüş olduğunuz âletin başını çıkarıp, yedek parçalarından birini takarsanız, patates, havuç gibi bilumum zerze vatların kabuklarını, arzu ettiğiniz incelikte soyabilirsiniz. Gelelim üçüncü vazifesine... Muhterem bayanlar, baylar... Şu görmüş olduğunuz âletin halkasını çıkarın. Evinizde sobanın deliği tıkandı, bacanın musluğun deliği tıkandı, bacanın deliği tıkandı, Hiç telâş etmeyin! Bu zamanda yirmi otuz lira verip, delik açmak için evinize bir adam sokmaya ihtiyaç yok. Bu görmüş olduğunuz âletin, sivri ucunu tıkanan deliğe sokup, şuradan kuvvetle bir üflerseniz, bilumum tıkalı delikler kâmilen açılır... Muhterem bayanlar, baylar!. Şu görmüş olduğunuz âletin dördüncü vazifesi...

(Gazeteler)

«Gösteri yürüyüşü..»

Elinde sivri bir teneke parçası tutan satıcı «Hanımlara kolaylık» olan âletin on bir vazifesini sayar. Öğrencilerin sınıf geçmelerini kolaylaştıracak tedbirlerin alınması, yani «Yavrularımıza kolaylık» da «Hanımlara kolaylık» olan, on bir iş yapan sivri tenekeye benziyor.

— Sayın yavrularımız... Şu gör düğünüz âleti şöyle tutar, bu yana çevirirseniz, öğretmeni uyutursunuz. Şu yana çevirir, arkadan üflerseniz, sınıfı geçersiniz. Halkasını çıkarır tepe aşağı getirirseniz, imtihanda, bilmediklerinizi bilirsiniz...

Öğrencilerin randımanını arttırmak, yâni «Yavrularımıza kolaylık» için, Millî Eğitim Bakanlığınca şimdiye kadar alınan «bütünlemeye kalmamak, beş defa, on defa imtihana girmek, borçlu - taksitli sınıf geçmek» gibi tedbirlerden sonra yeniden yapılacak «Yavrularımıza kolaylık» ların aşağıdan sayılanlar olduğu düşünülebilir:

YAVRULARIMIZA KOLAYLIK

1 — Yavrularımız istedikleri okulu, diledikleri sınıfı, beğendikleri öğretmeni seçmekte serbest ve hürdürler.

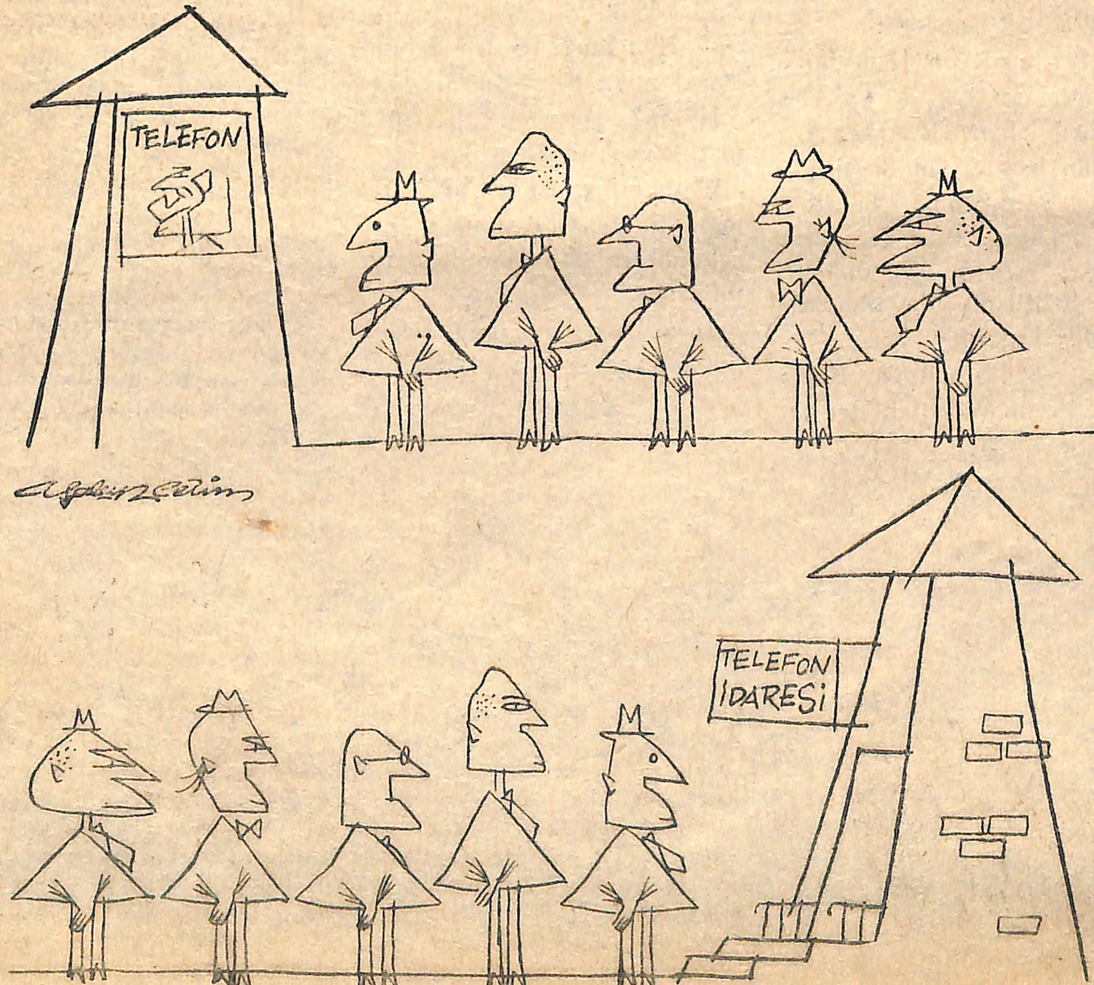
2 — Ders saat ve programları kaldırılmıştır. Yavrularımız için derse «giriş serbest», «çıkış serbesttir.»

3 — İmtihan günlerini yavrularımız seçerler.

4 — Okula tatil vermek - ister genel tatil, ister asmak denilen özel tatil - yavrularımızın gönlüne kalmış bir iştir.

5 — Yazılı imtihanlarda kopya yapmak usulü tamamen kaldırılmıştır. Yavrularımız, yazılı imtihanlarda ders kitaplarını açıp bakabileceklerdir. Sorulan sorunun kitabın hangi sayfasında olduğu bilmezlerse, öğrenciler yavrularımıza sayfa numarasını, hattâ soru karşılığının hangi satırda olduğunu söylemek zorundadırlar.

İstanbulda 118 bin kişi daha telefon alabilecek..

YAZISIZ!..

6 — İmtihandaki mümeyyizleri seçmek hakkı yavrularımıza verilmiştir.

7 — Sözlü imtihanlarda yavrularımız bir soruyu bilemezlerse, öğretmenleri fısıldamak zorundadır.

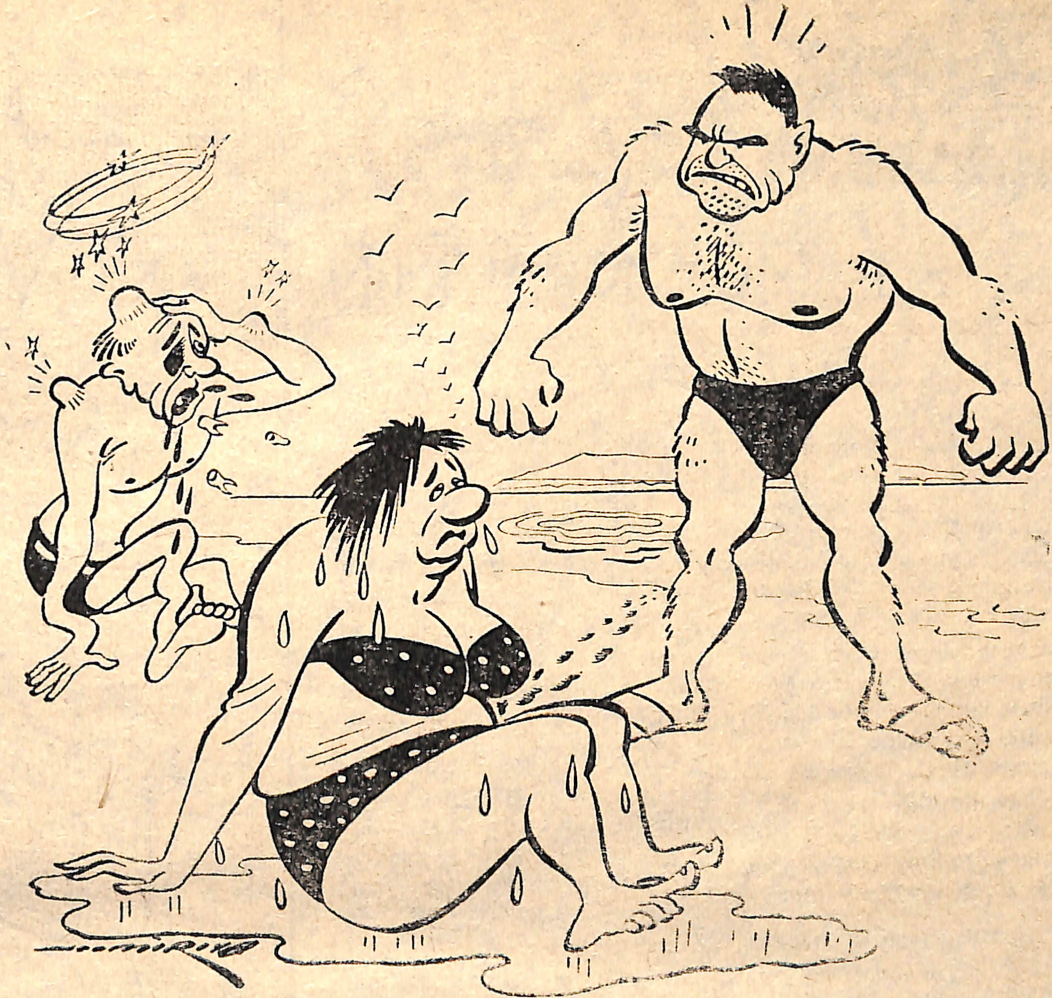
8 — Yavrularımız kaç dersten bütünlemeye kalırlarsa kalsınlar, öğretmenler hiç bir zaman yavrularımızı sınıfta bırakamazlar. Borçlu, taksitli, kör topal, yavrularımıza sınıf geçirtilecektir.

9 — Bütün bu kolaylıklardan sonra yavrularımız yine de sınıf geçmemek için direnirlerse, yavrularımız üzülmiyecek, sınıflarını geçmiş kabul olunacaktır.

10 — Köylümüz şeker fabrikalarına nasıl pancar yetiştiriyorlarsa, öğretmenlerimiz de açılmış ve açılacak on beş Üniversiteye yavrularımızı yetiştirecek ve günden güne aydınlar ordusu genişliyecektir.

11 — Kömür ocaklarında ve ekmeklerde olduğu gibi, yavrularımızın randımanı da arttırılacak, yüzde yüz bine çıkarılacaktır.

Haniyaaaa... Yavrulara kolaylık... İkizlere takkeeeee...

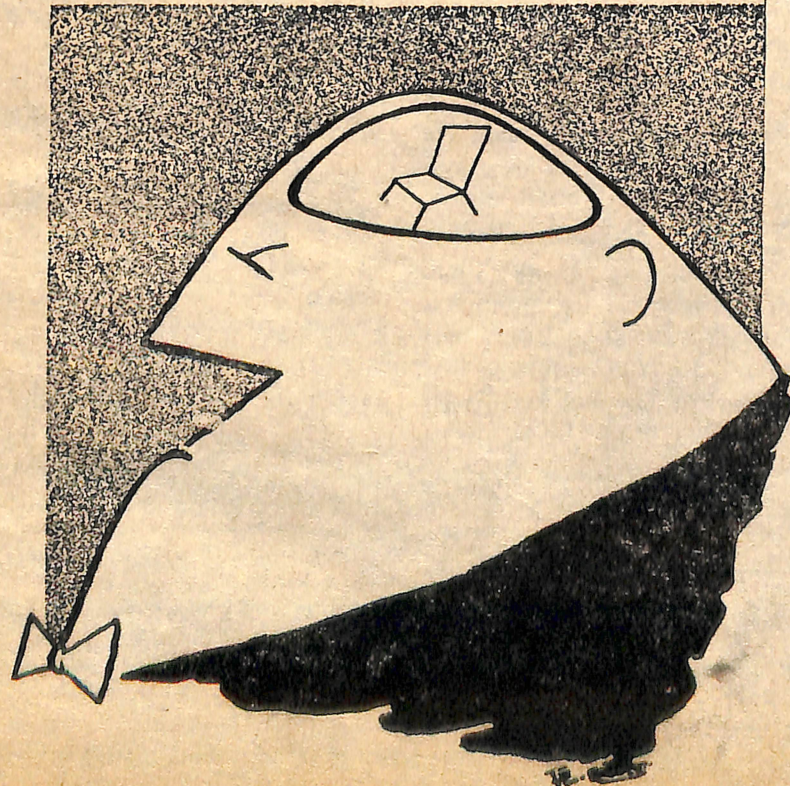

— Ayol ne yaptın? Adamcağız beni boğulmaktan kurtardı...
— İyi ya işte, ben de bahşişini verdim!..

●

36 defa

Adamın 24 saatte tam 36 defa kalbi durmuş. Bizim memleketimiz için 24 saatte 36 defa kalp durması o kadar önemli değildir, olağan iştir. Sabah uyanınca, okuduğumuz gazetenin her haberinde bir kere kalbimiz durur, yeniden çalışır. Evin günlük ihtiyacını söylerler. Yalnız o zaman kalbimiz otuz altı kere durur, çalışır. Kapıdan çıkarsınız. Yolda açılmış çukurlara ha düştüm, ha düşeceğim diye kalbiniz durur durur, çalışır. Artık bütün böylece gider. Uyusanız, gördüğünüz rüyalardan bile kalbiniz kaç kere durur. Bizim için olağan sayılan bir olay Amerika'da olağan üstü sayılıyor. California'da bir adamın kalbi 24 saatte, 36 defa durdu diye, bütün dünya ondan söz ediyor, Amerikalı doktorlar gelsinler de bizdeki muhalif gazete yazarlarının kalbini muayene etsinler.

YAZISIZ!..

göz ucu ile AVRUPA

AŞK !

AŞK, İtalya'da havadır. Aşk, İtalya'da sudur. Aşk, İtalya'da ekmektir. Nefes almadan, su içmeden, ekmek yimeden yaşıyabilir misiniz?

Bir parka giriniz: Ağaçların altında öpüşenler, ağaçların dallarında ötüşenlerden daha çoktur.

Bir sabah, yağmurun belli belirsiz tozduğu nemli bir hava için de Via Corsa'dan geçiyordum. Bu, dev ağaçların sıralandığı bir caddedir. Islak yapraklar üstünde bir çift, önüm sıra yürüyor, duruyordu. Duruyor, yürüyordu: Her duruş bir öpücük için!

Siz, busenin tebessüm kadar tatlı, dua kadar güzel olduğunu hiç gördünüz mü?.. Bunlar, öyle öpüşmelerdi işte... Beyaz perde emişmeleri değil!

Ama, İtalya'da aşk toprak olmuş yeşeriyor, taş olmuş dikeliyor, su olmuş akıyor, kumaş olmuş giyiliyor...

Napoli - Roma yolundaki bostanlara dalakaldım: Eni, boyu bir ağaçlar, yer yer, hendesenin bütün şekillerini almış... Aralarından ışıklı kanallar geçen yemyeşil tarlalarda ekilmedik yalnız kırmızı toprak yollar var... Belli ki bahçıvan bir âşıktır!

Bir çeşme, bir havuz, bir heykel önünde duruyorsunuz: Mermer, sabun köpüğü kadar yumuşamış, taşın kalbi çarpıyor. Belli ki yontan eller âşıktır!

Her camekân dört mevsimle dolu: Baharın bütün yeşilleri, yazın bütün sarıları, güzün bütün kızılları ve kışın bütün buzlu mavileri, ipek olmuş, keten olmuş, yün olmuş, basma olmuş... Belli ki dokuyan eller âşıktır!

Yalnız bu kadar mı?.. Hayır... İtalya'da, her insan mesleğinin âşıkıdır.

Bir gün yolunuz Roma'ya düşerse, mutlaka Alfredo'ya uğrayıp bir Fotoçini yeyiniz: Pos bıyıklı ihtiyar aşçı, elinde altın çatal, altın kaşık, bir altın tabakta makarnayı size öyle coşkun bir ahenk ile hazırlıyacaktır ki, havada dönen o çatal ve kaşığın heyecanını, hiç bir orkestra şefinin değneğinde göremezsiniz.

Çünkü ihtiyar aşçıbaşı Alfredo'da mesleğinin âşıkıdır!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Tekzip EDERİM

PAMUK KIRAL'ININ TEKZİBİ

Aşağıda okuyacağınız tekzip, gazeteye telefonla verilmiştir:

MÖHDEREM gazatanızın 13 ağustos gunüne müsâdif tarihli nushasında, Dedigodu sütûnunda Pırpır imzalı Bağyaanın yazısında, gerek ticarî itibarımı iki paralık iden, gerek yüsgek sosyatadaki gredomu solda sıfıra düşüren ve gerekse iş ve panga möhîtinde benim haysiyyet şeref ve namusumnan ve hössosî hayatımı da garıştırarak izzeti nefsimi ve honorumu irencîde iden yazının heç bir aslı astarı yohtur.

Möhderem dedigodu möharriri, Guççük gulüpte, geçen ağşam sayın Demograt Partinin Güççük çiflük semt ocağı başganının himâyelerinde virilen gılık ve gıyafet balosunda möhderem refigayı hayatımın bagara dinen gumar oyununda on bin gayme ütüldüğü ve benim de buna garşılık yüzümü eşkitip surat astığımı yazmıştır. İşbu dedigodu magalesinde, «Pamuk gralı İreşit beyin eşi de on bin panganot gaybedincek, İreşit beyin yüzü eşkimiş ve suratı asılmıştır.» deyi yazılmıştır. Bi kerem sayın ve möhderem dedigodu möharriri bağıyaaan Pırpır hanıma şonu ilkin söleyim ki, on bin gayme ne ki, garım, yâni pardon, refigayı hayatım ve familyam on bin panganot ütüldü deyi ben yüzümü eşkitiyim ve de suratımı asayım. Bu haber muhalifler tarafından uydurulmuş ve melmekette panganot gırizi olduğunu yabancılara duyurmak için icad olunmuş bir yalan olup, hem hilâfı hagîgat ve hemi de aslı faslı yok tur. Yabancıları «Bah, bah, on bin gayme yitirince yüzünü eğşitiyo, bah ki ne gıriz var» desinler deyi yalan yağnış haber çıharmışlar.

Filhagîga, benim avrat, yâni pardon, gıymatlı eşim ve zevceme garşı ben suratımı asdım ve yüzümü eşkittimse de, bu heç bi vakit, on bin lera ütüldüğünden değeldir. Niden on bin gayme ütüldün, deyi gızdım. Bi kenara çektim,

— Len garı, sen benim tecarî forsumu, ve gredomu on paralık ettin. Garısının gumarda on bin lera gaybettiği herüften heç bi hayır gelmez deyi, piyasada benden herkes selâmı sabahı keser, deyi gızdım.

— Çabıh, get, elli bin dââ ütül, yüz bin dââ vir! deyi bağırdım.

Garım, yâni pardon refigayı hayatım,

— Bu gice şansım var, ben ne halt edeyim? On binden fazla, ne yaptımsa, ütülemiyom... didi.

Bu lâfların hepisi şahatlı isbatlıdır. Bunun üzerine garıma,

— Yıkıl! deyi bağırdım. Çabıh elli bin panganot daa vir de gel! Beni irezil itme! Tecarî itibarımı sarsma! Şerefimnen oynama!

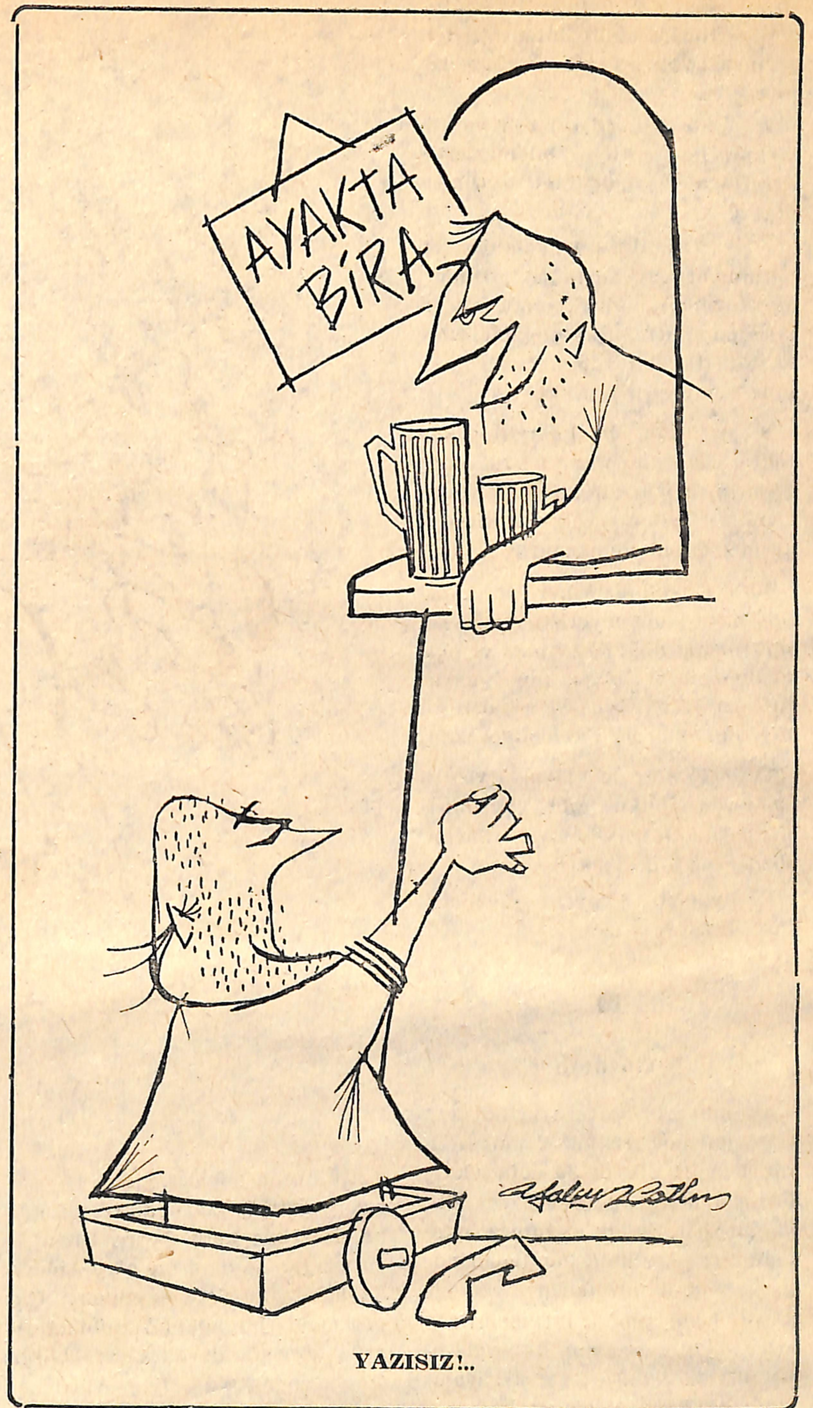
Az galdı, garıynan boşanacağdık.

— Len elli bin dââ ütülemezsen, şu salonun ortasına çıhar, elli bin pangınotu cart cart yırtarım, didim.

Bizim avrat, yâni refigayı hayatım, her ne ittiyse ütülemedi. Gafam gızdı.

— Sende heç mi gafa yoh... Ütülemezsen, heç mi değel, düşür len! deyi bağırdım.

İşte hâli keyfiyyet böyle böyleyken, garım bagara gumarında on bin gayme ütüldü deyi yüzümü eşkittiğimi, suratımı astığımı yazmak, bi gâyet çoh anti demirgıratik harekettir. Möharrir, benim surat etmemin esbabını ve ruhunu ağnamalıydı, değel mi? Tevekkelli değel, bu gazatacı takımını ikide bir tokatlayıp furuyorlar. Esbabı şincik ağnaşıldı.

YAZISIZ!..

Gelelim öbür işe.. Dedigodu möharriri bağıyaan Pırpır benden ötürü «Pambuh gıralı İreşit» deyi yazmış. Canım ben bu İreşit adını deniştirmedim mi? Ben İreşit olan adımı, Bayan Liliş'in ısrarı üzerine «Bay Teoman» yapmadım mı? Bana bugüne bugün yüsgek sosyetede, «Don Civan Teoman» di mezler mi? Sizin möharririniz, benim sosyetik adımı demiyor da, ne demiye eskimiş adımı garıştırıyo?

Yuhardan beri boyna ağnattığımdan da ağnaşılacağı üzere, benden ötürü virilen malûmat hagîgata aygırı olduğundan isbu tekzibimin aynı yirde neşrini, basın ganununa tevfîgan irica iderim.

Donucvan Teoman
Pambuh Gralı
Türkiye

DÂVA

BİZİM dâvalarımız bitip tükenmez. Bitip tükenmediği gibi her gün de yenileri ekenir. İnsan bizdeki dâvaların yalnız balşıklarını yazsa, koca bir kitap olur. Dededen babaya, babadan oğula kalan dâvalarımız ne kadar da çoktur:

Hürriyet dâvası, demokrasi dâvası, seçim dâvası, geçim dâvası, ev dâvası, işçi dâvası... Gazetelerimize bakınca, şimdi bu dâvalara bir yenisinin katıldığını görürsünüz: Maurin O'Hara dâvası...

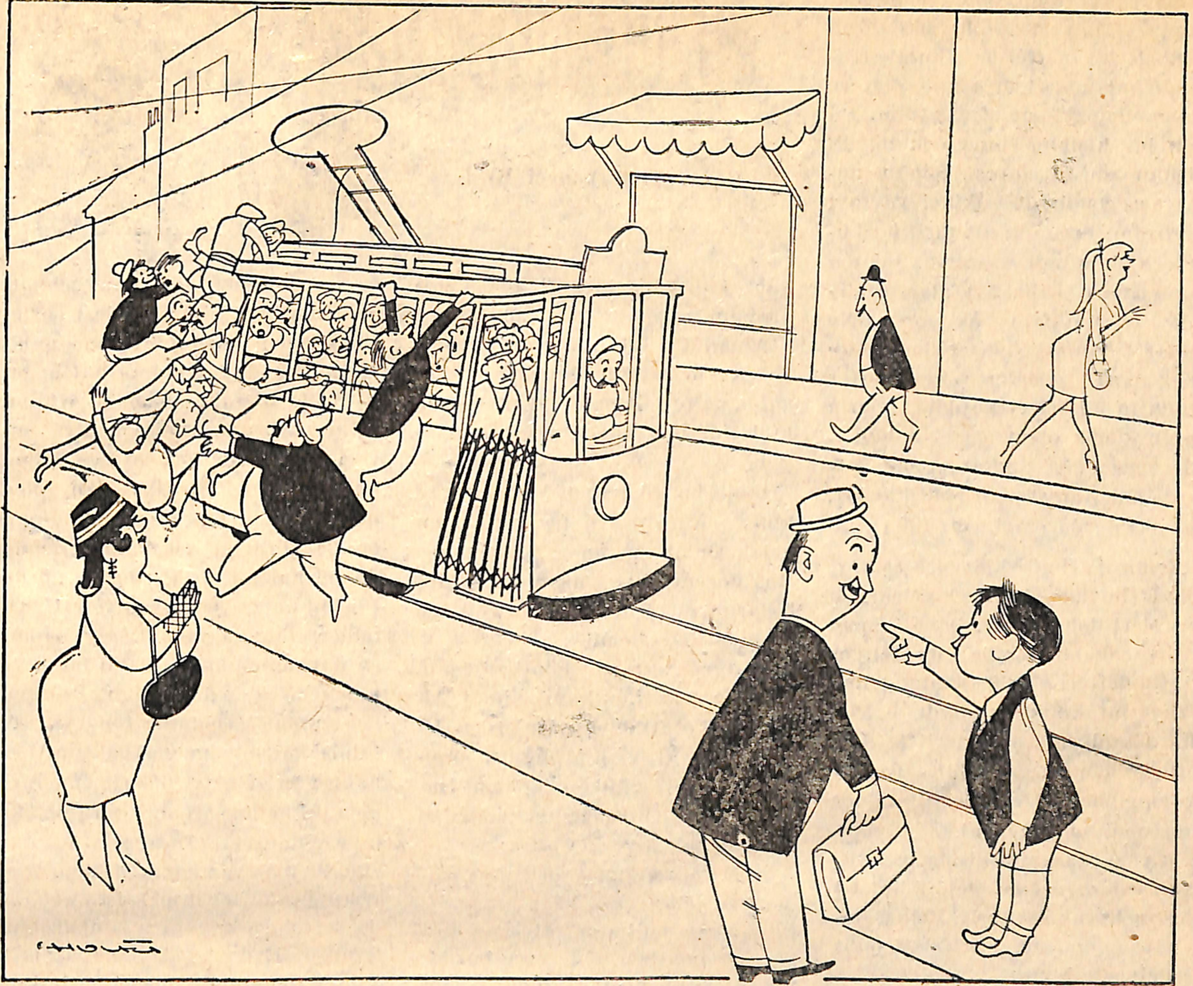
Maurin O'Hara adındaki artist kadın sinemanın arka sıralarında uygunsuz vaziyette yakalanmış mı, yakalanmamış mı?

Gazetelerimiz şimdi hep bu dâva ile dolu. Bu kadar kendi dâvalarımız dururken, sanki ne diye yabancıların dâvası ile uğraşırız? Bizim sarışın bombamız, yerli esmer bombalarımız var da, bizim Maurin O'Hara'mız yok mu? Geçen gün ahlâk zabıtası turistik otellerden birinde bizim güzellik kraliçelerimizden birini uygunsuz vaziyette yakalamış. Kraliçe,

— Maurin O'Hara bu işi açıkta yapıyor, hiç olmazsa ben gizli yapıyorum... demiş.

Biz gizliliğe taraftar değiliz. Dâvalar açık açık görülmeli. Bizdeki gizli dâva, yalnız basın dâvalarıdır. Kraliçe basın dâvası ile, baskın dâvasını birbirine karıştırmasın.

Asya gripi kalabalık yerlerde bulunuyor.. (Gazeteler)

— Baba bak, Asya gripi geliyor!..

FISILTI :

Basın Kanunu dışında yayınlanan ağız ve kulak gazetesi...

FIRILDAK:

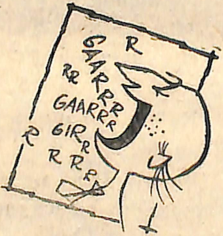
Havanın esişine göre dönen oyuncak. Tenekeden, çinkodan yapılır. Siyasîleri gazete kâğıdından mamuldür.

Türkü:

Benim adım fırıldaktır,
Yalnız kuvvet bence haktır!
Her devirde alnım aktır,
Benim adım fırıldaktır!

GARGARA :

Suyu yutmadan, ağzı ve

gırtlağı çalkamak. Sözü gevelemeğe de gargara denir. Bazı yazarlar, bu hüneri ince sanatlar derecesine yükseltmişlerdir. Aşağıdaki şarkı gargara meraklısı bir politikacı için söylenmiştir:

Zâfı vardır sayın bayın paraya,
Bayılır her demeçte gargaraya!
Biraz esmer der, ak demez karaya,
Bayılır her demeçte gargaraya!

GÜL :

Malûm ve meşhur çiçek. Şair bile:

Gülü tarife ne hacet, ne çiçektir biliriz!

Diyor eski divan edebiyatında gülsüz gazele rastlanmaz. Tek kusuru dikenidir. Her ne kadar erdat: «Gülü seven dikenine katlanır» buyurmuş ise de, demokrasimizin sayılı bülbüllerinden Maarif Vekili Tevfik İleri buna katlanmamaktadır. Bir D.P. kongresinde: «Yeni seçimlerden sonra, dikensiz bir gül bahçesi göreceğiz» diye öttüğünü gazeteler yazdılar ve tekzip edilmedi!

Eski şiirimizi gülistana çeviren güzel mısralar ve beyitlerden bir kaç örnek verelim: Şair Nedim, bir elinde gül, bir elinde şarap kadehi ile gelen sevgili karşısında hayretle soruyor:

Bir elde gül, bir elde câm geldim sâkıyâ
Hangisin alsam, gülü, yahut ki câmı, yâ seni!

Yine şair, gülerken utançtan yanakları kızaran sevgilisini şu mısrala övüyor:

Güller açılır şerm ile ol konca gülünce!

Yine şair Nedim, kendine yakışan tatlı ve zarif bir çapkınlıkla sevgilisine «Gülüm» diye hitap ettiği için gülü sevdiğini iki mısra içinde ne güzel söylüyor:

Gülüm şöyle, gülüm böyle demektir yâre mûtâdım,
Seni ey gül sever cânım ki cânâna hitabımsın!

Gül bahsini şair Nedim ile açtık, yine şair Nedim ile kapıyalım. Lâle Devrinin eşsiz bülbülü, sevgilisini anlatırken: «Dudağının şeker lezzetinde bir gül yaprağı, ağzının da şarap kokan bir konca olduğunu» bir beyit içinde anlatıyor:

Ne berk-i güldür o leb çiğnesem şeker sanırım,
Ne goncedir o dihen koklasam şarâb kokar!

Gül, yalnız Türk şairlerine değil, nüktedanlarımıza da ilham vermiştir. İşte bir gül fıkrası:

Bahar gecesi, şafak sökene kadar gülşende feryat eden bülbüle kaz sorar:

— Ayol derdin nedir? Aç mısın? Hasta mısın?

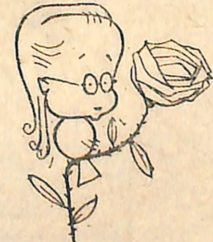
Bülbül, derin bir ah çekerek:

— Hayır, der, âşıkım!

— Kime?

— Güle!

Ertesi gece, yine aynı dalın

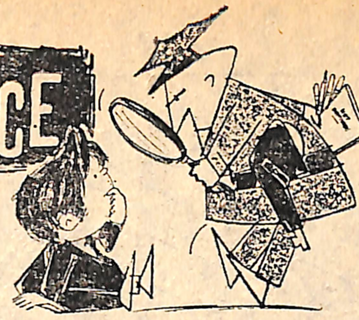

üstünde aynı bülbülün çığlıklarını duyan kaz:

— Aman arkadaş, vaz geç bağırıp çağırmaktan, der... Ben bu sabah penbesinden, kırmızısından, sarısından ikişer tane yedim, hiç tadı yok!

Hayat, hâlâ gülü yiyip tadına bakan kazlarla dolu değil mi?

İNCE NARİNCE

İmza: Tımarhaneci Rıza

EVDE bir cep defteri buldum, masamın altında... Evdekilere sordum, hiç birinin değilmiş. Lâcivert kaplı, şık, güzel yaldızlı bir defterdi. Kimin olduğunu anlamak için açtım defteri. Daha ilk sayfasında şaşırdım. Bü yük bir kişinin, ama çok büyük birinin adı, ev adresi, telefon numarası yazılıydı. İkinci sayfayı çevirdim, orda da alt alta üç büyük kişinin adı, adresi, telefon numaraları vardı. Sayfaları çevirdikçe şaşkınlığım artıyordu. Ne kadar tanınmış siyasetçiler, idareciler, ileri gelenler varsa, defter bunların adresleri ile dolu. İçlerin de en küçük olanı, genel müdür... Bir şeye daha dikkat ettim, defterde adı, adresi olan politikacılar, hep iktidarda olanlardı.

Benim yerimde kim olsa şaşırır. İçinde büyüklerin, ileri gelenlerin adresleri dolu defter, bana hemen patlıyacak bir bomba gibi geliyordu. Bu defteri bir düşmanım evime gizlice bırakmış olmalıydı. İçi, bü yük adamların adresleri ile dolu defterle bana ne gibi bir düşmanlık yapabileceklerini kestiremiyordum ama, bu defterin hiç de iyi niyetle yazı masamın altına bırakıldığını sanmıyordum. İçimi, anlatılmaz bir korku sarmıştı. Belki şimdi kapı çalınacak, içeri sivil polisler dalacak, bana:

— Çıkar defteri! diyecekler.

Ben titriyerek:

— Ne defteri? diye soracağım. Odamı arıyacaklar. Elleriyle koymuş gibi, defteri masamın altında bulacaklar.

Böyle olacağını iyice biliyorum. Bu defteri benim evime bırakan alçak her kim ise, gidip polise de haber vermiştir. Büyük bir komploya düştüğüm besbelli işte...

Polisler defteri bulunca:

— Söyle!.. diyecekler. İrili, ufaklı ne kadar büyüğümüz varsa, bu deftere neden adreslerini yazdın? Sicillerini mi tutuyorsun? Şantaj mı yapacaksın? Yoksa suikast mi?

Aman Yarabbi!.. Ben ne derim? Ne desem inandırabilirim?

Bu defteri hemen yakmalıyım, küllerini de rüzgâra savurmalıyım.

Bana bu komployu kuran alçak kim? Akşam eve üç arkadaşım geldi. Onlar yapmaz böyle şey... Biri doçent, biri Üniversite kitaplıklarından birinde memur, biri de edebiyat öğretmeni...

Defteri yakmak için banyonun ocağına sokarken kapı çalındı. Akşam bize oturmaya gelenlerden. Üniversitedeki bir kitaplığın memuru olan yirmi yıllık arkadaşım Halit gelmişti. O da benim kadar heyecanlı. telâşlıydı. O bana:

— Ne o, rengin atmış? diye sordu. Ben ona:

— Nedir bu halin? diye sordum.

— Aman, ben dün gece burada bir defter düşürmüş müyüm? dedi.

Defteri uzattım:

— Bu mu?

Elime atıldı:

— Aman, dedi, bu işte... Bu defter. Kaybettim diye o kadar üzüldüm ki, anlatamam.

Elinden tutup çalışma odama çektim:

— Korkudan ölüyordum, dedim. Şimdi bana doğru söyle, bu kadar büyük adamın adresi sende ne arıyor?

Bu sefer o şaşırdı:

— Sende böyle bir büyük adamlar adres defteri yok mu?

— Yooo...

— Aman bir tane yap, cebinde bulunsun. Bak, bu adresleri defterime neden yazdığımı sana anlatayım. Bende bir dolma kalem biriktirme merakı başladı. Kimini satın alıyorum, kimini hediye ediyorlar. Cebimde on, on beş dolma kalem oldu. Almanya'dan gelen bir Alman şairi arkadaşımı kaldığı otelde görmeğe gitmiştim. Benim dolma kalemi biriktirdiğimi görünce, bir kalem de o hediye etti. Otelden çıkar çıkmaz, köşeyi sapınca dayanamadım. Kalemi bir kere muayene edeyim dedim. Bilirsin, her zaman cebimde lûp taşırım. Lûpla kalemin ucuna baktım. Uç, kalın gibi geldi. Cep defterime rasgele iki kelime yazdım, sıra ne aklıma gelmişse... Deftere «İnce nârince» diye yazmışım. Dolma kalem uçlarını inceltmek için cebimde, çok ince kuyumcu zımparaları taşırım. Evde biraz zımparalarsam, kalemin ucu incelebilirdi. Lûpu elime aldım, kalemin ucunu bir kere daha muayene ederken, iki omuzuma iki el yapıştı:

— Ne yapıyorsun?

— Ben mi? Hiç... Kalem muayene ediyorum.

— Hı hıı... Kalem ha? Ne iş yaparsın sen?

— Ben Üniversitede, derken, demeğe kalmadı:

— Haaa... Profesööör... Vay Profesör vaay...

Biri sol böğrüme bir muşta vurdu:

— Yürü bakalım.

— Aman beyler... Bir yanlışlık...

— Yürrrrüüü...

Bir dirsek de sağ boşluğuma gelince, yürüdüm. İstersen yürüme... Bir karakola gittik. Beni bir odaya attılar. Bekledim, gelen arıyan yok... Neden sonra biri geldi. Bana:

— Çök! dedi.

— Çökemem... dedim.

— Çökemezmiş. Vay Profesör vay... Çıkar üstünde ne varsa...

Üstümdekileri çıkarıp masanın üstüne koydum; on dört tane dolma kalem, iki kitap, bir cep defteri, bir lûp, iki yaprak da ince kuyumcu zımpara kâğıdı...

Dolma kalemleri gösterdi:

— Bunlar ne?

— Dolma kalemi...

— Hı hıı... Dolma kalemi ha... Vay Profesör vay...

Profesör olmadığımı, Üniversite de Kitaplık memuru olduğumu bile söyliyemiyorum. Lûpu eline aldı:

— Bu ne?

— Lûp...

— Lûp ha... Vay profesör vay...

Üç kişi daha geldi. Hep beraber muayeneye başladılar. Zımppara kâğıdını aldı biri: ,

— Bu ne?

— Zımpara kâğıdı.

— Bu ne biçim zımpara kâğıdı be? Üstünde tırtık yok. Sen kime yutturuyorsun?

— İnce zımpara, kuyumcu zımparası...

— Hı hıı... İnce zımpara ha... Vay profesör vaay...

Bunu söyliyen bir de omuz vurdu. Baktım iş kötüye gidiyor:

— Beyler, dedim, bir yanlışlık olacak... Beni buraya neden getirdiğinizi bilmiyorum ama, beni bütün Üniversite, gazeteciler tanır. Ben bu muameleye lâyık insan değilim.

Cep defterimi karıştıran:

— Sıtt! diye azarladı. Sonra bir den gözleri parladı:

— Bu ne?

Demin aldığım kalemin ucunu muayene etmek için deftere yazdığım «İnce nârince» kelimelerini gösteriyordu.

— İnce nârince... dedim.

— İnce nârince ha?

— Evet, ince nârince...

— Ne demek bu?

— Hiç bir şey demek değil...

— Hiç bir şey değilse neye yazdın?

— Kalemin ucunu muayene ediyordum da...

— Yaaa... Peki, neden başka bir şey yazmadın da, ince nârince diye yazdın?

Bunu hiç düşünmemiştim doğrusu...

— Bilmem, dedim, aklıma öyle gelmiş, öyle yazmışım...

— Hıı... İnce nârince... Görürsün ince nârincevi... Aklına gelmiş... Neden aklına başka bir şey gelmiyor?

Biri daktilonun başına geçti. Zabıt tutmaya başladılar. Beni aldı bir korku... Rastgele yazdığım «İnce nârince» yoksa bir casus şe-

bekesinin şifresi miydi? On dört dolma kalem, cep defteri, lûp, iki kitap, kuyumcu zımparası, ince nârince... Kim olsa şüphelenir. Ne yapacağımı şaşırdım. Bütün bunlar zapta yazılırken, bir tanesi de boyuna cep defterimi karıştırıyordu.

Ben üstümde çıkanların hepsinin hesabını verebilirdim. Ama «İnce nârince» nin nasıl hesabını verecektim? Nerden de bu belâlı lâf kalemimin ucuna gelmiş. Başka bir şey yazamaz mıydım?

Cep defterimi karıştıran, sayfalardan birinde birden durdu. Sonra o sayfayı öbürlerine gösterdi. Fısır fısır bir şeyler konuştular. Birdenbire değiştiler. Defteri karıştıran, defterdeki bir adresi gösterdi:

— Affedersiniz beyefendi, dedi, buradaki isim neyiniz olur?

— Sınıf arkadaşım, dedim. Geçen gün karşılaştık. Beni yemeğe götürmüştü. Adresini verdi. Defterime yazdım.

Söylediklerim doğru idi. Kaç sene dir görmediğim bir arkadaşımı görmüştüm. Ben onun Umum Müdür olduğunu bile bilmiyordum.

Defteri elinde tutan, utangaç bir gülümseme ile:

— Yaaa... dedi, demek Umum Müdür bey zatıâlinizin çok samimî arkadaşı...

— Evet... Hattâ biz ona mektep te Tırtık Rıza derdik...

— Çok memnun oldum beyefendi... Neye oturmuyorsunuz... Buyursanıza rica ederim.

Sonra öbür arkadaşlarına döndü:

— Beyefendiyi buraya neye getirdiniz canım? - Bana dönerek - Buyurun efendim...

Ben önde, onlar arkada iyi döşeli bir odaya girdik. Beni bir koltuğa oturttular. Bir tanesi:

— Hava da bugün sıcak, dedi. bir soğuk gazoz emreder misiniz?

— Estağfurullah...

Gazozlar geldi. Biz odada iki kişi kaldık, öbürleri çıktı. Karşımdaki:

— Efendim, sebeb-i ziyaretiniz? Bir emirleriniz mi var? diye sordu.

Allah Allah... Ne emri yahu? Beni bunlar kolumdan tutup zorla buraya getirmediler mi? Muştalaya, dirsekliye getirdiklerini söylesem, bana karşı davrandıkları bu incelik karşısında ayıp olacak. Onun için:

— Efendim, şöyle bir hâl hatır sormak için ziyaret etmiştim, dedim.

— Aman efendim, teşekkürler ederiz. Sağ olunuz... Bizleri ihya ettiniz. Aman ne şeref...

Hava düzelmişken, yeniden bozulmadan paçamı şurdan kurtarmak için,

— Müsaadenizi rica edeyim bey efendi... dedim.

Ayağa kalktı. Beni dışarıya kadar uğurladılar. Ben, şurdan canımı kurtarayım, diye hızlandım. Dolma kalemleri, defteri, lûpu istesem, yaptıkları yanlışlığı hatırlatmak gibi olacak, ayıp...

— Evet, «Can kuratran yok mu?» diye bağırdım ama, sizin için bağırmadım ki!..

Arkadan biri koştu:

— Beyefendi... Beyefendi... Profesör bey... Ötenizi berinizi unuttunuz efendim.

Kalemleri, zımpara köğıtlarını, lûpumu, defterimi getirmişti.

— Sâhiden Umum Müdür beyefendinin arkadaşı mısınız? diye sordu.

— Evet, dedim, neye sordunuz?

— Hani, şimdi moda oldu da... Önüne gelen, cep defterine büyüklerimizin adını, adresini yazıyor. Anladınız mı? Arkadaşım diyen paçayı kurtarıyor. Biz de arkadaşı mı, değil mi anlıyamıyoruz. Siz demek sahici arakadaşısınız.

— Evet...

— Beyefendi, şu kâğıda künyeni yazdım... N'olur... Umum Müdür beyefendiyi bir daha görürseniz...

Halit, başından geçenleri anlattıktan sonra:

— İşte, dedi, o gün bugün, nerde büyüklerimizden birinin adresini bulursam, tanıyayım tanımıyayım, hemen cep defterime yazarım. Kay bettim diye ödüm patladı kardeşim. Bu adresler mal sigortası, hayat sigortası gibi bir şey... Aman sen de yap. Yalnız bir şeye dikkat edeceksin. İstifa eden, emekliye ayrılan, sıhhî sebepten şey olan, görülen lüzum üzerine bir şey olan olursa, hemen defterden adını sileceksin. Yoksa büsbütün başın belâya girer... Demek senin büyüklerin adres defterinden haberin yoktu...

— Yoktu.

— Amma yaptın... Şimdi kazaya belâya karşı herkes cebinde böyle bir defter taşıyor kardeşim. Şu kapıdan çıkınca ne olacağımız belli mi? Hani eskiden insanı hastalıktan, kazadan, belâdan koruyan muskalar, dualar vardı ya... Şimdi o duaların yerini bu adresler aldı. Hem de yüzde yüz tesirli.

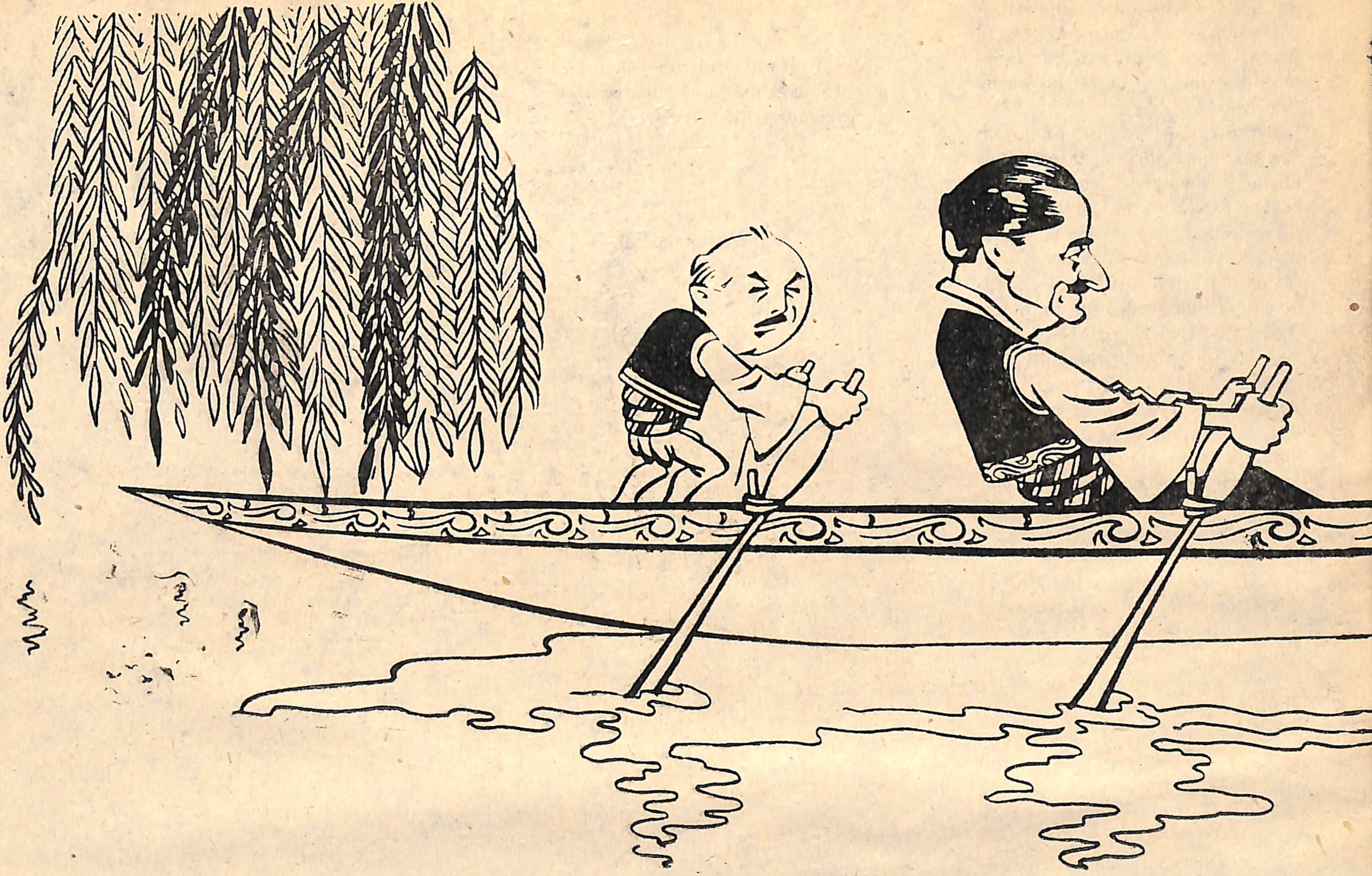
KUZEYLİLER VE GÜNEYLİLER..

Şimal, Cenup harbi sırasında Abraham Lincoln her fırsatta Güneylileri metheder ve onlardan gayet iyi bir lisanla bahsederdi. Ateşli bir Şimalli bir gün ona sordu:

— Niçin Cenup hakkında bu kadar yumuşak bir dil kullanıyorsunuz. Onları imha edecek yerde dost mu etmek niyetindesiniz yoksa.

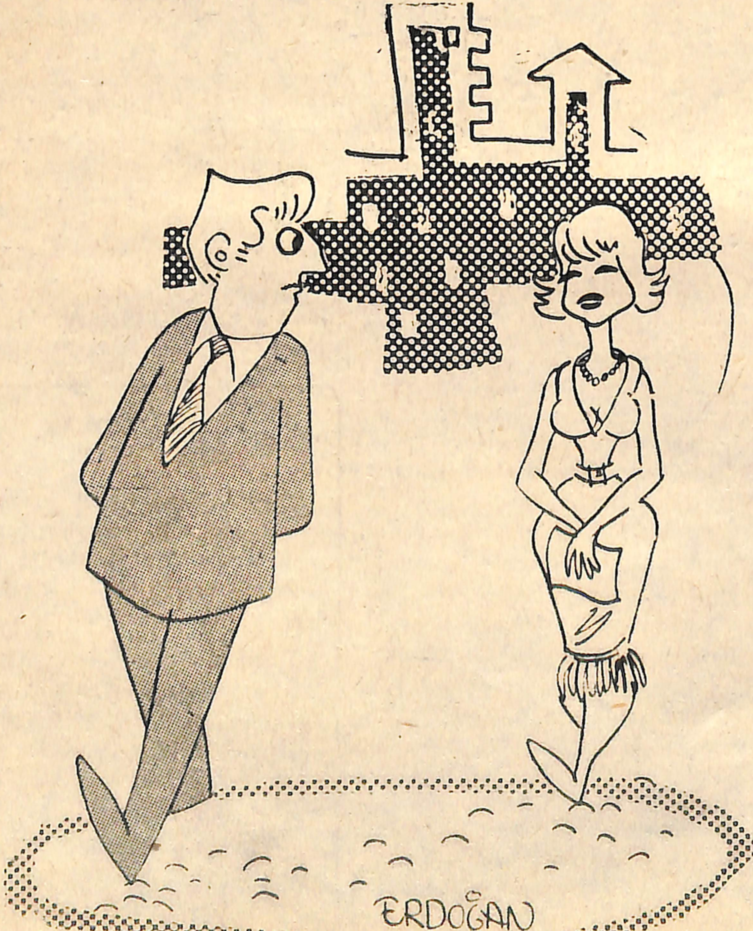
Abraham Lincoln gülümsedi:

— Düşmanlarımızı dost yapmak onları imha etmek değil midir?

**Bir söz dedi İsmet ki keramet var içinde,
Birleşmeye dair bir işaret var içinde!**

Bir kadın, bir erkeğe sarkıntılık etti.. (Gazeler)

— Rica ederim peşimi bırakın, ben sizin bildiğiniz erkeklerden değilim!..

Zaten gidecektin

Metin henüz durt yaşında minicik bir çocuktu ve oyun oynarken ekseri diğer çocuklardan dayak yiyordu. Babası bir gnü onu karşısına alıp:

— Oğlum, dedi. Aptallığa lüzum yok, sana vuran olursa sen de vur durma...

Bir kaç gün sonra halası Metinin elindeki oyuncak kürekle başka bir çocuğa vurduğunu pencereden gördü seslendi:

— Metin... Yapmasana canım.. baban sana kürekle vur demedi ki. Ya çocuğa bir şey olsaydı, doktora gitmek zorunda kalsaydı..

Metin omuzunu silkti ve:

— Aman Hala diye cevap verdi. O zaman doktora gidecekti grip olmuş..

●

Fil parası

İki adam konuşuyorlardı, biri diğerine:

— Ah dedi. Keşke bir fil satın alabilecek kadar param olsaydı...

— Haydi yahu sende. Fili ne yapacaksın?

— Hiç bir şey yapacak değilim canım. Sadece para lâzımdı da...

KARI koca hayatlarının
nelerini taşrada geçir
ve artık şehre yerleşip
dikleri para ile bir ev almak
rahat etmek istiyorlardı. Bu
la emlâk komisyoncularından
müracaat ettiler

Komisyoncu, tam mesl
şöyle bir süzdükten sonra:

— Çok şanslıymışsınız,
ğiniz sakin bir köşe ararsın

— Tabii ya evlâdım.

— İşte banliyölerden bir
Hemen gidelim görün.

Böylece yola çıktılar ve
yere, türlü eziyetlerden son
tam bir berhane ve harabe id

— Bu bir şans efendim
oda, ferah, geniş, manzaralı,
mazhariyet, romatizma yüzü

— İyi ama biraz uzakça

— Daha iyi öyle olduğu
muzun harekete ihtiyacı var.
kaçırmam. Fiyatı hele, gülün

İhtiyar kadın, bir itirazda

— Pek methediyorsunuz
çarık bir şey...

— Ne dediniz, çürük ha,
Bunu söyliyen komisyon

— Sesimi duyuyor musu

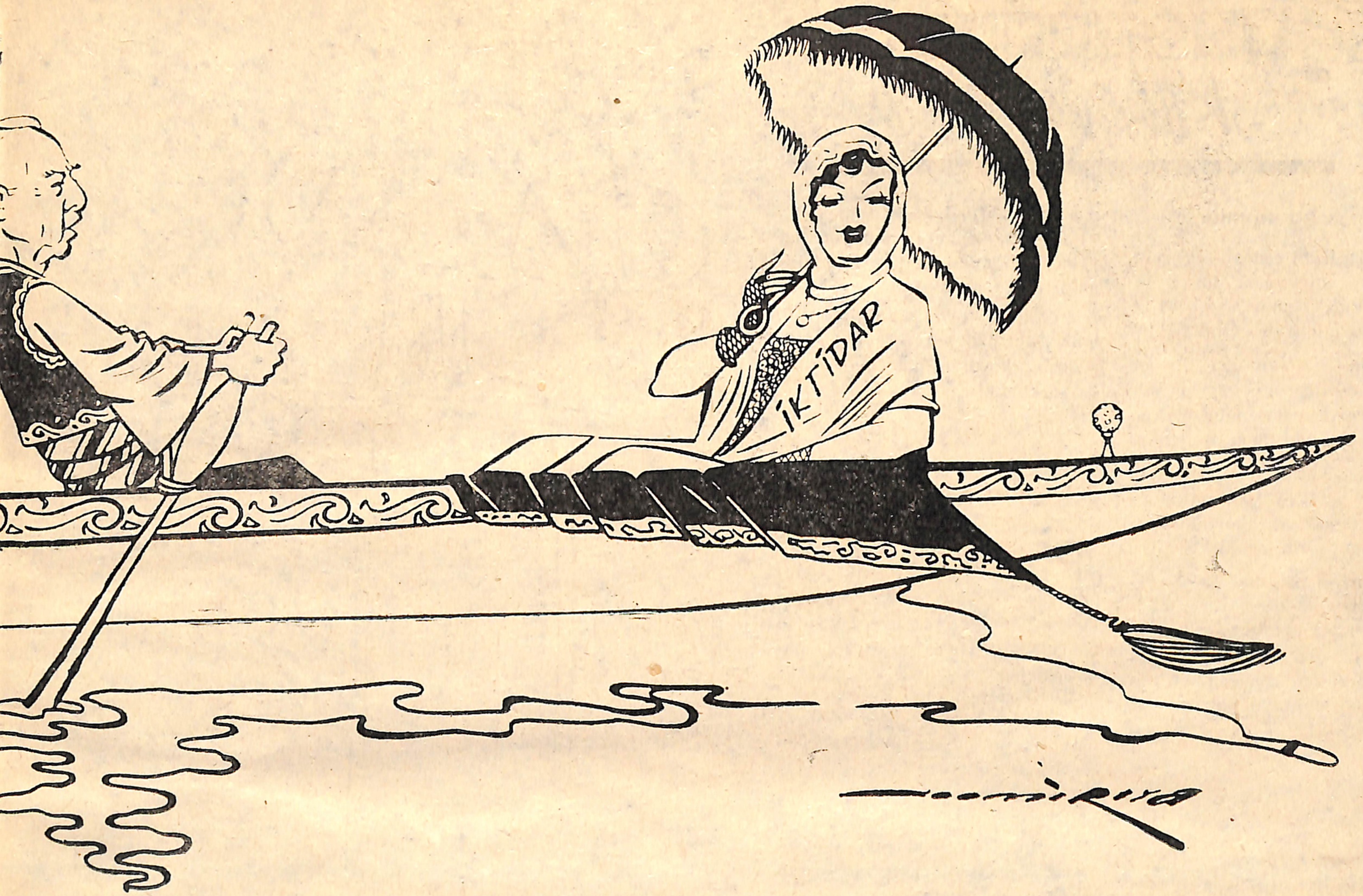
— Eh, şöyle böyle.

— Güzel.... Peki, beni g

— Ne münasebet!

Komisyoncu bu cevap ü

— Eee.. birader, kalkmış

Eyvah o üç çifte kayık aldı kararım,
Şarkı okuyup geçti bir âfet var içinde!

MİNİK HİKÂYE :

Kelepir ev!

erbabı idi. Bu yeni müşterileri

iz artık başınızı dinliyebilece-
e değil mi?

m size göre kelepir bir ev var.

kçının, hemen şuracıkta dediği
ak üç saatte varabildiler. Ev
nlâkçinin çenesi açılmıştı:
, böyle ev bulamazsınız. Yedi
nlu. Ahşap oluşu ise ayrı bir
ezsiniz. Bakın güneş içinde.
mi? Biz...
im. Yol daima iyidir, vücudu-
izin yerinizde olsam, bu fırsatı
ecek kadar ucuz.
bulunacak oldu:
ey oğlum, bu bina hayli çürük

yaptınız, durun bir dakika...
şik odaya geçti ve seslendi:

vor musunuz?

muzaffearne bağırdı:
e çürük çarık diyorsunuz ha!

Acaip meyva

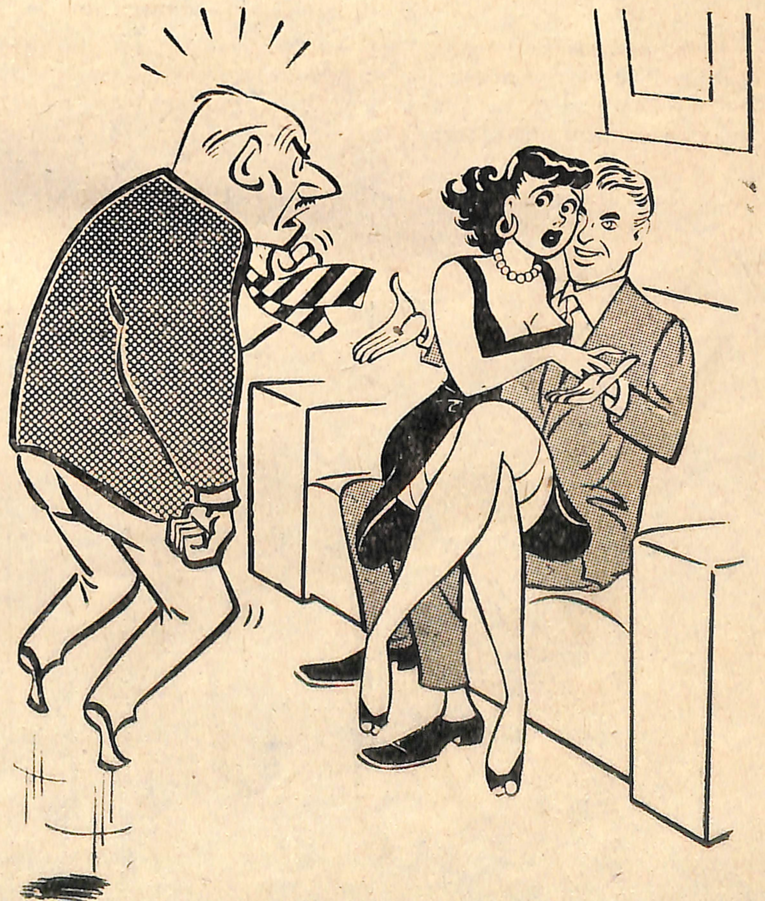
İkinci Cihan Harbi sıralarında, Amerikan askerleri Filipin Adalarında bulunuyorlardı, bunlardan biri adadaki ormanlarda acayip bir yemiş görmüştü, kopardı. Fakat bu meyvenin yenilip yenilmediğini bilmeyen asker bir yerli bulup bunu öğrenmek istedi. Biraz sonra bembeyaz dişli çukolata renkli bir Filipinli gördü. Ona işaretle meyveyi yiyip yiyemiyeceğini sordu. Yerli sakin sakin onun yaptığı işaretleri sey rettikten sonra gayet temiz bir İngilizceyle cevap verdi:

— Tabiî efendim, hiç korkmadan yiyebilirsiniz, bu muz fasilesinden ve bilhassa vitamin B_{12} bakımından zengin, son derece faydalı bir meyvedir.

Yorgun!

Bir gece kulübünden çıkmış lardı. Delikanlı taksiye işaret edecek oldu fakat yanındaki sarışın itiraz etti:

— Yok sevgilim, olmaz, yürüyelim. Bu akşam okadar yoruldum ki, seninle takside gidecek halim yok!

— Ne kızıyorsun be?.. Aramızda yüzde elli iş ortaklığı yok mu?..

Haksız bir muamele

General Kantarides — (selâm vaziyetinde karşısında duran yaveri mülâzım İstamos'a) — Ne istiyorsunuz mülâzim efendi?

Mülâzım — Alayımızın bir çok zabitleri şecaat madalyesi aldı. Bundan yaverinizin mahrum kalması esbabını bir türlü anlıyamadım!

General — Biliyorsunuz ki, nişan muharebede yaralananlara veriliyor. Hani sizin yaranız?

Mülâzım — (Bir kaç kere yutkunduktan sonra) Yaveriniz olduğum için muharebe esnasında daima yanınızda bulunmak mecburiyetinde idim. Binaenaleyh daima tehlike mıntakasından hariç kaldım generalim... Kabahat benim mi?

General — ! ! !

*
**

Yunanistanın ayağı

ATİNA hatiplerinden biri Anadolu seferine dair hararetli bir nutuk veriyordu. Sözünün bir yerinde coştu:

— Kahraman askerlerimizi takdis edelim. Onun sayesindedir ki, bugün bir Ayağımızı Anadoluya koymağa muvaffak olduk, dedi.

En son safta koltuk değneklerine dayanarak nutku dinliyen tek ayaklı bir malûl zabit, yanındakine yavaşça:

— Ayağını koyması çok iyi, dedi, ama vaktinde geri çekemeyip orada bırakacak, bana dönecek diye korkarım!

*
**

Şeceat madalyesi

PİRE'nin zengin meyhanecilerinden Yani Sklavaki oğlunun Anadoludan avdeti şerefine büyük bir ziyafet vermişti. Genç askerin göğsünde bir şecaat madalyesi parlıyordu.

Misafirlerden biri:

— Anlat bakalım genç kahraman, hangi büyük hizmetin için bu nişanı sana verdiler?

Asker, mağrur bir tavır ile cevap verdi:

— Bir Türk askerinin ayaklarını kestim, bir sepete koyup kumandanıma getirdim!

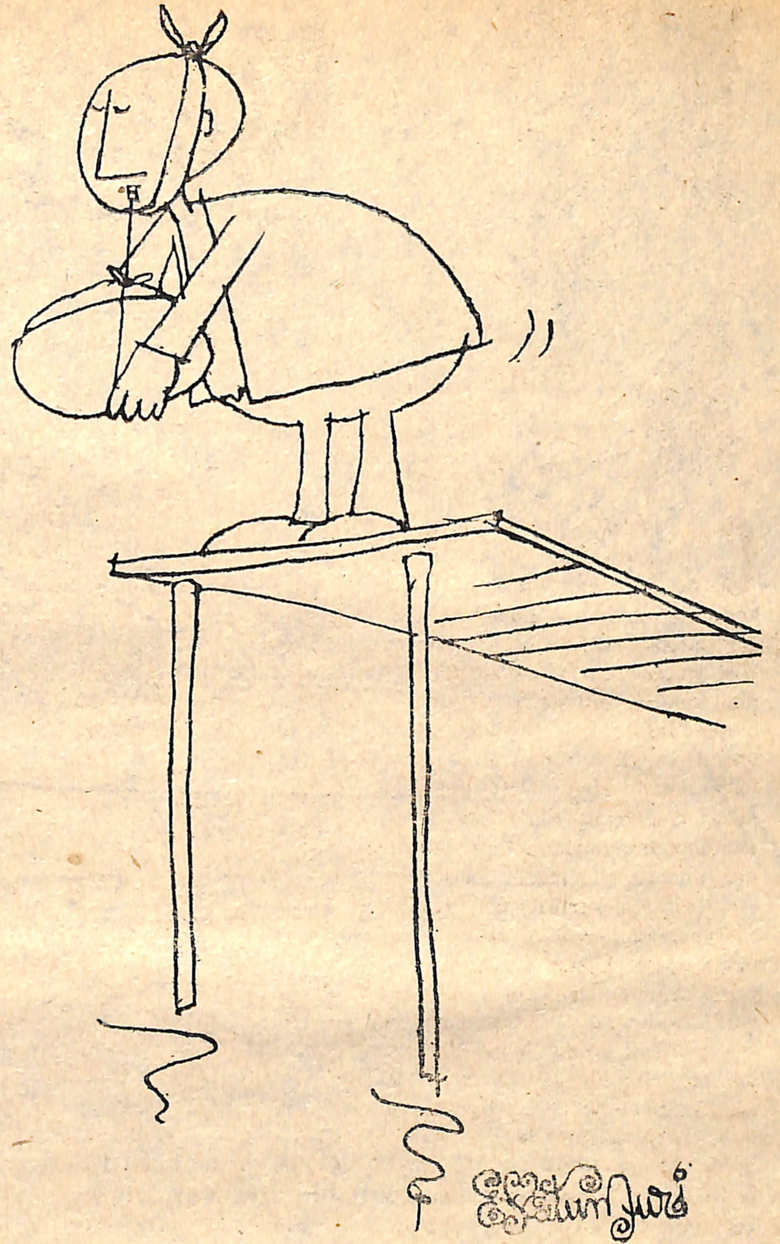
Bir başka misafir heyecanla:

— Başını kesip getirsen daha iyi olmaz mıydı? dedi.

Delikanlı onu tasdik etti:

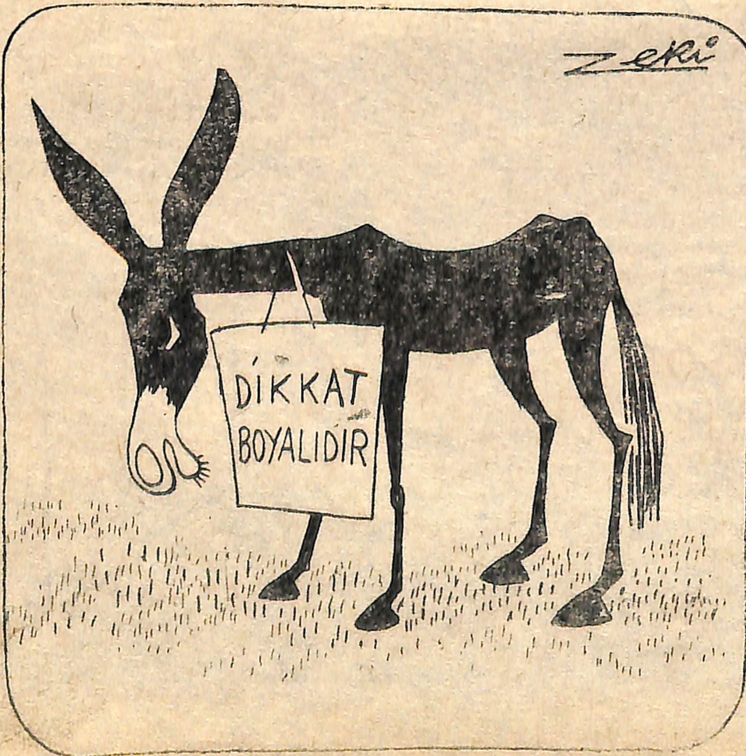
— Öyle yapacaktım ama, maatteessüf başı yoktu, onu daha evvel kesip almışlardı!

Ateş Böceği

YAZISIZ!..

Altı kişi bir eşeğe tecavüz etti.. (Gazeteler)

YAZILI!..

EN GÜZEL FIKRA Müsabakası

Yaman bir piyes

İspanyol ressamlarından Salvador Dali Paris'te bir tiyatro müdürüne bir piyes yazdığını haber verdi:

— Neden bahsediyor piyesiniz?

Ressam izahat verdi:

— Efendim, bu piyesde dekor falan yoktur. Fakat seyirciler, hayalen büyük bir sarayda olduklarını sanırlar. İkinci perdede seyirciler vakanın sık bir ormanda geçtiğini farzederler. Fakat orman falan yoktur.

Tiyatro müdürü, burada ressamın sözünü kesti:

— Üçüncü perdeyi de ben söyleyim size: Aktörler, salonda bir çok seyirciler bulunduğunu farzederler, fakat ortada kimseler yoktur!

ÜLKÜ ÖZBAYRAK
Cumhuriyet mahallesi İç sokak, No. 6 TRABZON

Kardeşlik hakkı

Bir gün Halife Harunurreşid'in huzuruna bir derviş çıktı. Hüküm dardan, mal ve saltanatının yarısını istedi.

Halife sordu:

— Ne hakla?

— Kardeş olduğumuz için.

— Bu kardeşlik nereden geliyor?

— İkimiz de Âdem Peygamberin çocukları değil miyiz?

Halife, dervişe usulca bir altın uzatarak sesini kısıp şöyle dedi:

— Bunu al ve çabuk buradan uzaklaş. Öteki kardeşlerimiz duymasın. Yoksa hissene bu kadar da düşmez.

MÜFİDE KORKUT
İstasyon cad. No. 22
Şemikler - KARŞIYAKA
İZMİR

Kafa Dinlenecek Yer

Amerikan mizahından:

CATSKİLL dağları çok hoşuma gidiyordu. Günün birinde, bu güzel dağlarda, kendi kendime yaşamaya karar verdim. Bir küçük kulübe satın aldım. Her yandan ceviz, elma, kuru odun kokusu geliyordu. Arkada uzanan dağlar çok hoşuma gidiyordu. Büyük bir mutluluk içinde yaşamaya başladım. Newyork'tan aşağı yukarı iki yüz kilometre uzakta bulunuyordum. Bukadar yer den misafir gelmezdi. Piyesler, memleketi elektrikliyecek romanlar yazmak için kendime bir çalışma odası yaptım. Düşen yaprakların hışırtısı, uzaktaki çamlıkların uğultusundan başka hiç bir ses, gürültü yoktu. Ama bir banyo, bir oda, bir de çalışma odası olan kulübem küçük gelmeye başladı. Eve yeni bir oda, mutfak ekledik. Bir de teras yapıldı. Terası güneşten korumak için bir de çatı isterdi. Çatıyı da yaptırdım. Bir de bodrum, evde çalışanlar için odalar yaptırmak gerekiyordu. Onlar da yapıldı.

Derken bizim ev dillerde dolaşmaya başladı. Herkes benim genişliyen, büyüyen evimin güzelliğinden konuşuyordu.

— Yahu, işittiniz mi, Mc Evoy'lar Catskil'lerde bir ev yaptırmış, yolunuz doğuya düşerse sakın uğramamazlık etmeyin.

Evim, misafirlerle dolduğu için, iki misafir odası yetmiyordu. Bir yapı kalfası, yeni misafir odaları yaptırın, diye akıl verdi. Misafirlerime yetecek büyüklükte bir de misafir evi yaptırdım. Ama, sonradan misafirlerimin getirdiği misafirler işi bozdu. Çünkü, eski misafirler için yer darlığı başlamıştı. Yeni yeni, tanımadığım, misafirlerin misafirleri geldikçe, eski misafirler sızıldanmaya başlamışlardı. Eski misafirler, kendilerini kimse tedirgin etmesin diye, misafir evine kendiliklerinden bir mut fak yaptırdılar.

Evde bize de yer kalmadığı için, kendimize de ayrı bir misafir evi yapmak zorunda kaldık Son yaptırdığımız iki odalı misafir evi, bütün Newyork'ta ün saldı. Bütün batıya doğru hızla yayılmıştı.

Misafirler, misafirlerin misafirleri, daha sonra onların misafirleri kendilerine bir yol, bir büyük yüzme havuzu yapmaktan geri kalmadılar. Bir yüzme havuzu yapıldığına göre bunun herkese yeter büyüklükte olması gerekirdi. İşçiler tuttum. Gece gündüz çalışıldı. Koca bir yüzme havuzu oldu. Şimdi de havuzun çevresine teraslar yapmak gerekiyordu.

İşler bahçıvansız yürümiyecekti. Bir bahçıvan tuttuk. Bahçıvan sonradan evlenince, ona da ayrı bir küçük ev yaptırdım. Bir bahçıvan daha tutarak, çiçek bahçesini büyüttük. Garajı genişlettik.

Misafirlerimizin arabalarını koyacak yer bulamıyorduk. Uşakları, hizmetçileri için de yer darlığı çekmeğe başlamıştık. Bunun için hem garajı büyüttüm, hem de hiz metçi odaları da yaptırttım. Yeni odalar eklendikçe, evler yaptıkça bahçe küçülüyordu. Bahçeyi genişlettikçe bahçıvanlar yetmiyordu. Bahçıvanları arttırdıkça, onlar için yeni evler yapılıyordu.

Misafirlerimizin çocukları can sıkıntısınadn kurtulmak için tenis kortu istediler. Bir tenis kor tu, bir de geniş dans pisti yaptırdık. Garajlardan birini de daha büyülterek, buraya bilârdo masası ve bir takım oyun âletleri koydurduk. Mutfaklar ve ocaklar yetişmediği için, dışarıya ayrıca bir öküzü bir kerede pişirecek ocaklar, bir düzine pilici birden kızartacak otomatik kızartma makineler aldık.

Evimiz bir çiftlik olmuştu. Çift lik deyince ilk akla gelen attır. Bir at aldım. Herkesin canı ata binmek isterse, atı bin parça edip, her parçasına bir misafir bindirecek değildik ya... Bunun için misafirlere kendi atlarını da getirmelerini rica ettik. Bunun için de ahırı genişlettik. Olmadı. Yeni yeni ahırlar yaptırdık. Bu sefer seyislere yer kalmadı. Seyisler için yeniden misafir evleri kurduk. At lar, ahırlar, seyisler çoğalınca meyva bahçesinde yer kalmadı.

Ama artık hiç bir şey düşünecek durumda değildim. Bu kadar ağır masrafın altında ezilip bittiğimi de bırakın yazı yazmak için bir saat boş zaman bulamıyordum. Misafirlerimden uzakça bir yerde kendime küçük bir ev yaptırdım. Onlar da arkamdan geldiklerinden, ormanın içerlerine doğru ilerlemeye başladım.

Her sabah uyanınca yazılarımın başına oturmak huyumu artık bırakmıştım. Hemen yapı ustalarının yanına koşuyor, yapılanlara bakıyordum. Akşama kadar şöyle yapın, böyle edin demekten bir satır yazı yazmaya zamanım olmuyordu. Geceleri de masraf defterlerini tutuyordum. Ama bu urada misafir listesi kabardıkça kabarıyordu. Şimdi artık misafirlerimi liste liste ayırmıştım; devamlı misafirlerim, yarı devamlı misafirlerim, teklifsiz misafirlerim, uzaktan gelen misafirlerim, hafta sonu misafirlerim, Tanrı mi safirlerim, sabah kahvaltısı misafirlerim, yüzme için, dans için, tenis için gelen misafirlerim... Sonra sosyal durumlarına göre de misafirlerim ayrılıyordu: İş adamları, okul arkadaşlarım, eski dostlar, babą dostları, eski öğretmenlerim, yakın akrabalar, daha uzak akrabalar, uzak akrabaların yakın akrabaları...

Bunlardan başka, bahçemizdeki lâleleri, karanfilleri görmeğe, Noel için çam ağacı edinmek için gelen misafirlerim de vardı.

Bu gidişin gide gide nereye varacağını düşünmeye bile korkuyordum.

Bir gece, başımı iki elimin arasına alıp derin derin düşünmek zorunda kaldım. Neden böyle düşündüm, biliyor musunuz? Uşaklarım gelip, misafirlerin otomobillerini koyacak yer kalmadığını söylemişlerdi. Oysa otomobillerin park yapması için, anbarın yanında koş kocaman bir alan yaptırmıştım. Demek bu bile yetmemişti. Bu, işlerin sarpa sardığını anlatan bir işaretti.

Gürültüden kurtulmak için alıp başımı gittiğim oluyordu. Ama gece yarısından sonra dönünce cur cunanın sürdüğünü görüyordum. Gürültüler, bağırıp çağırmalar arasında bardaklar, kadehler kırılıyordu. Ara sıra öyle bir ana-baba günü oluyordu ki, uyuyabilmek için kalkıp Newyork'a gitmek zorunda kalıyordum. Kafamı dinliyebilmek için Newyork'a sık sık gitmeye başladım. En sonunda büyük bir keşifte bulundum: Tek başınıza kalıp, kafanızı biraz ol sun dinlemek istiyorsanız büyük bir otelin küçük bir odasına çekilmelisiniz.

İlk defa, böyle bir otel odasında uyandığım sabah, çevremdeki sessizlikten büyük korkuya düştüm. Hiç alışık olmadığım bir sessizlikti. Hiç kimse okumamı yarıda bıraktırmadan sabah gazetelerini okudum. Ne kapıya vuran oldu, ne seslenen, ne de telefon çaldı. Bu sessizlik içinde rahat bir uyuşukluğa daldım. Sonra bu rahatlığın nedenini buldum: Ben burada bir misafirdim.

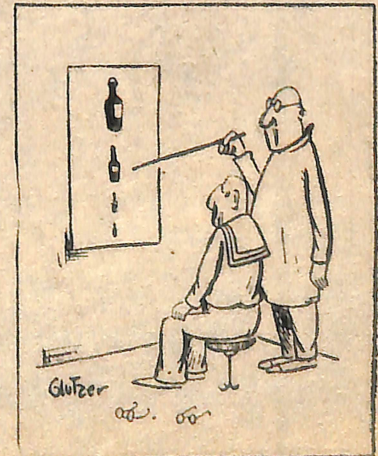
İşte böylece o patırdıyı gürültüyü geride bırakabilmiştim. Ölünceye kadar da bu gürültüden uzak kalmayı istedim, böyle de yaptım.

Kâtibemi çağırdım, hemen çiftliğe gidip, evleri mühürlemesini, çocukları yatılı okullara yerleştirmesini, atları, daha başka şeyleri satıp savmasını, misafirlere de nazikçe durumu anlatmasını söyledim. Kâtibem geri döndüğü zaman sap sarı idi. Misafirlerimin gitmek istemediklerini, hattâ bazılarının ormana çekilip kendilerini savunmak için siper kazdıklarını söyledi.

Misafirlerim yeni durumu beğenmediler. Çünkü masraflarını kendileri görmeleri, kira vermeleri, kendilerine ev yaptırmaları gerekiyordu. Bundan başka, kendilerine gelen giden misafirden başlarını alamıyorlardı. Tedirgin olmuşlardı.

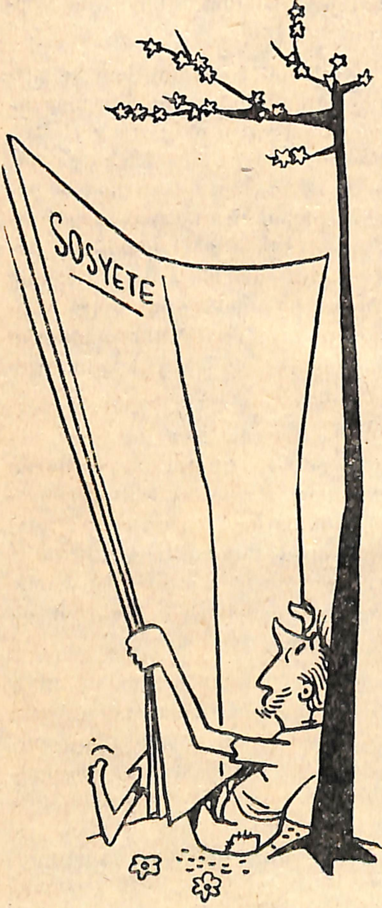
Bana gelince ben tam bir misafir olmuştum. Orası senin, burası benim gezip duruyordum. Ote odası iyi bir başlangıç olmuştu Bundan ortaya bir misafirlik mes leği çıkardım. Önceleri nasıl iyi bir ev sahibi olmaya çalıştımsa, şimdi de iyi bir misafir olmaya çalışıyordum. Misafir kaldığım evlerde bazı gece eski ev sahipliğimin rüyasını görür, korkuile ile uyanırım.

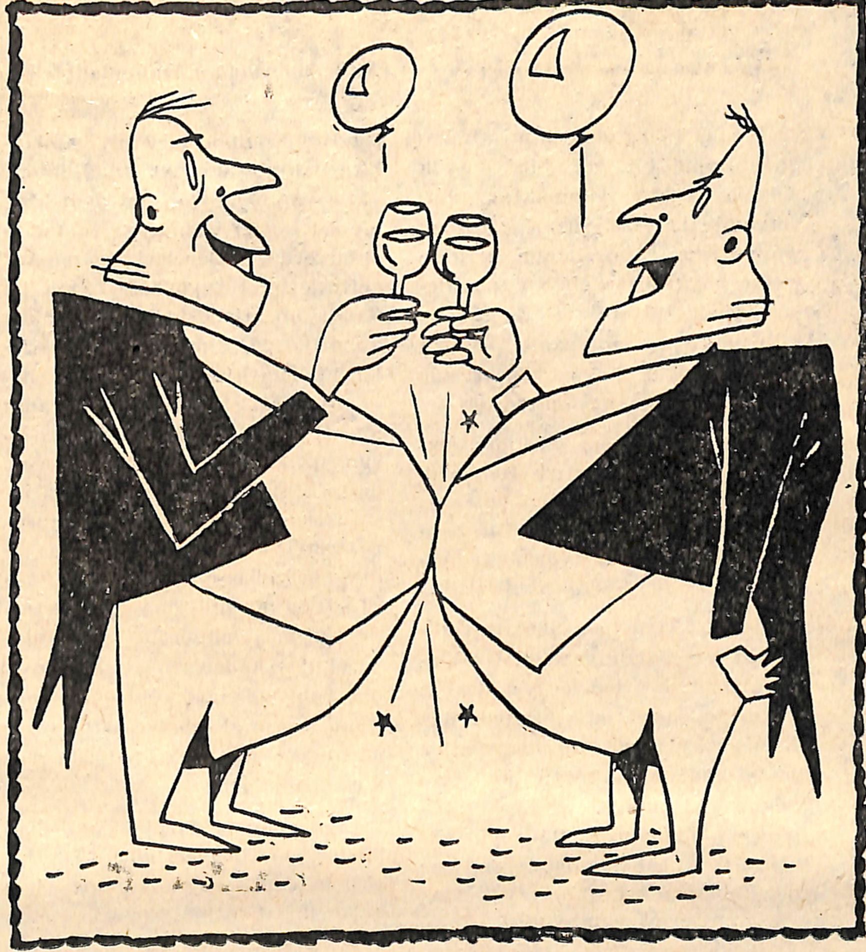
Artık paraya pula, işe güce, üne metelik verdiğim yok. Şimdi bütün düşündüğüm küçük, sessiz bir bahçe. Bu bahçenin ortasında küçücük bir misafir evi. Bu evin içinde temiz bir misafir odası. Ve bu odanın içinde ben!

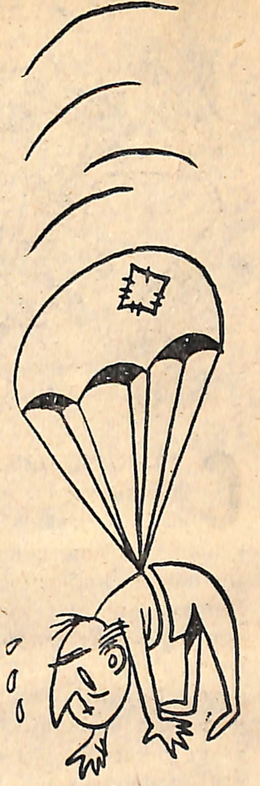
YAZISIZ!.. (Alman)

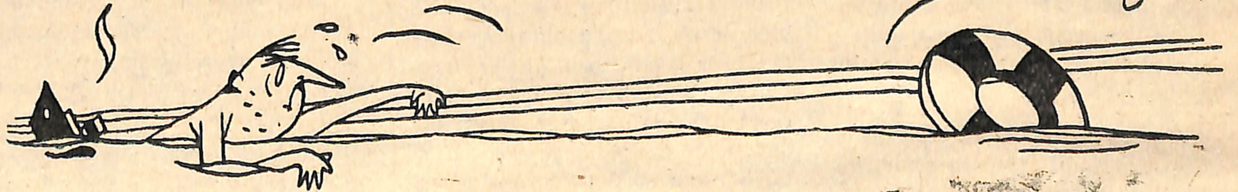
NİYAZİ YOLTAŞ

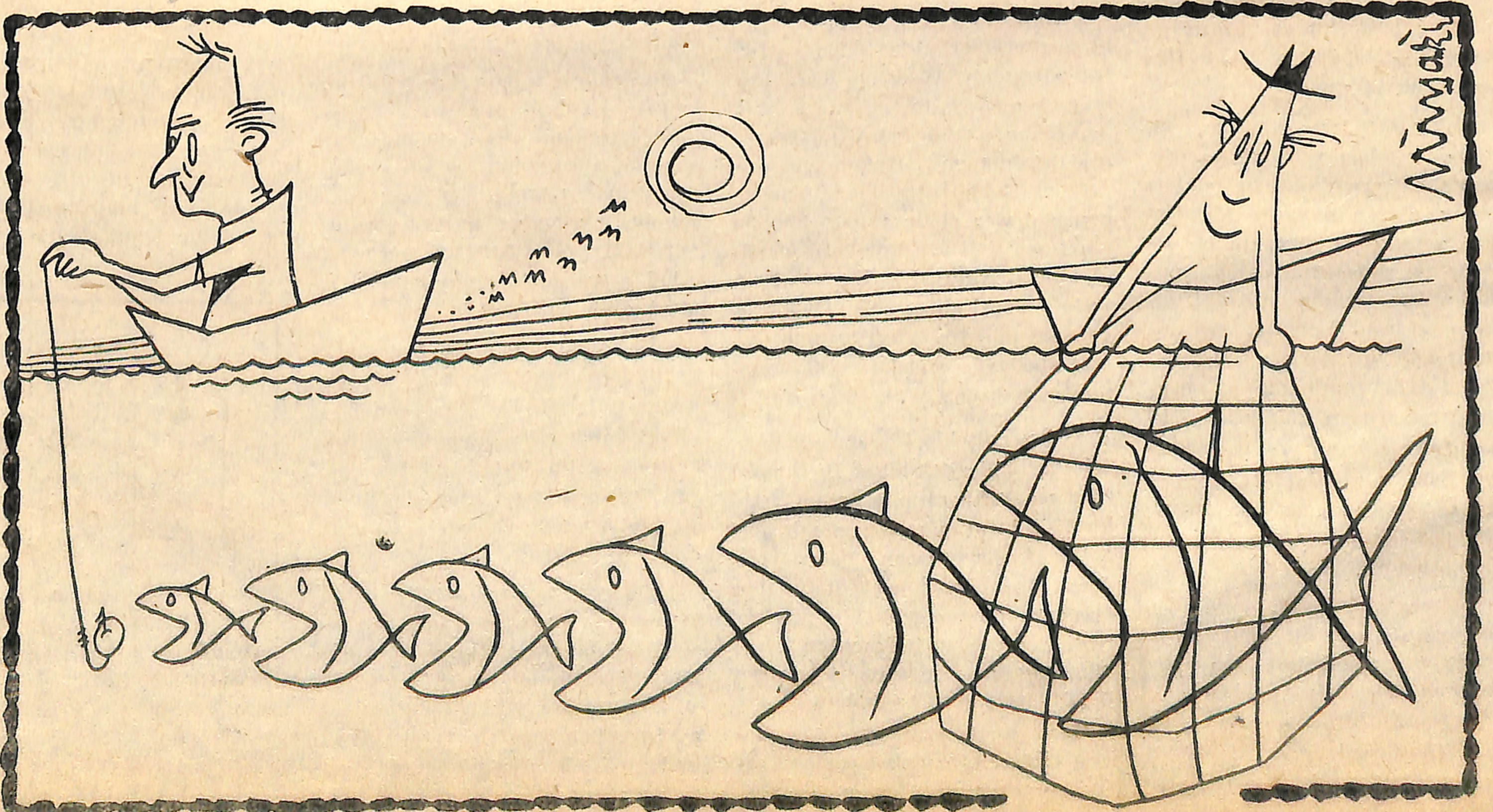

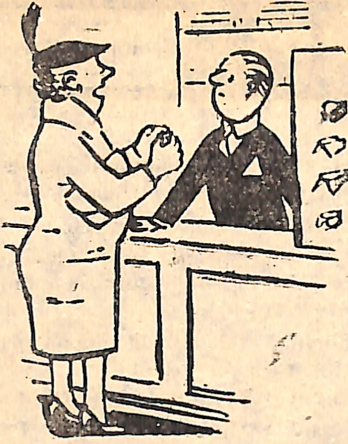
— ŞEREFE...

Milletlerin Güldükleri

— *Kocamın yaka numarasını unuttum ama, şöyle ellerimle sıktığım zaman tamam geliyor.*

(İngiliz)

— *Ayol bu ne kıyafet?*
— *Sorma, tam mânasiyle yaman bir alacaklıya rastgeldim!*

(Amerikan)

— *Bu şıllığı görünce fena oluyorum!*
— *Ben de öyle karıcığım!*

(Fransız)

Vesika!

George çok müşkül vaziyette idi. Bir arkadaşına ödünç olarak 500 dolar vermiş, aylardır alamıyordu ve elinde de yazılı hiç bir vesika yoktu.

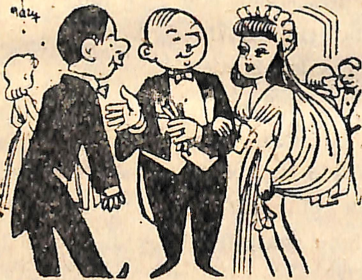
Bu sebeple parasını kanuni yollarla arıyamazdı. Düşünüp dururken babası ona bir tavsiyede bulundu:

— Oğlum, dedi. Bir mektup yaz ve bu bin dolara acele ihtiyacın olduğunu bildir.

— Yani 500 dolara.

— Mayır 500 değil, 100 dolar istediğini yaz. O derhal bir cevap yazıp sana sadece 500 dolar borçlu olduğunu bu 1000 doları da nerden çıkardığını soracaktır. Eh bundan iyi yazılı delil olur mu?

(Amerikan)

— *Karıcığım, bu benim en samimî arkadaşımdır.*
— *Hayır, hayır, ben sarışınları severim!*

(Amerikan)

Size bir telgraf var!

Lüks bir otelin müşterisi sabahleyin erkenden uyandırıldı. Kapıya vuruluyordu. Adamcağız yarı uykulu sordu:

— Nedir ne oluyor?

Kapının dışından bir ses geldi:

— Efendim size bir telgraf var.

— İyi ya kapının altından atıverin.

— Nasıl olur efendim, telgraf tepsinin içinde.

(Fransız)

Kadınlar erkeklerden zayıftır derler!

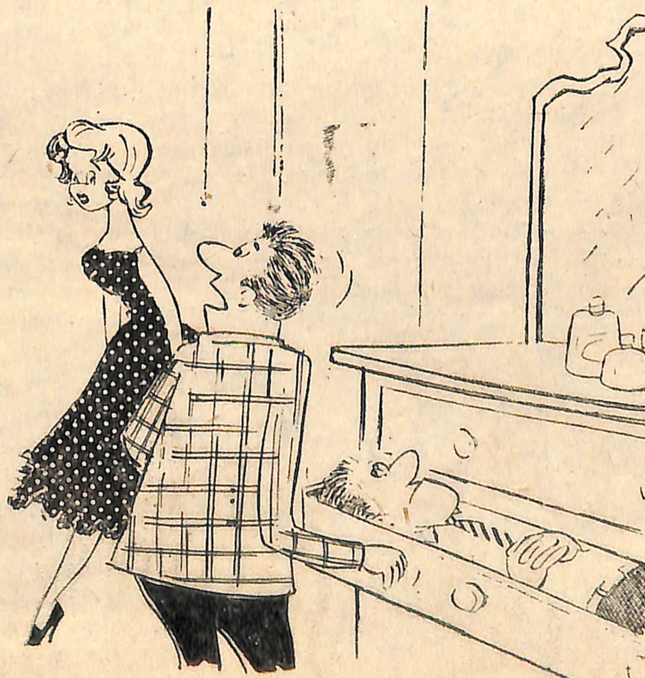
Torunun, kaybolduğunu haber vermesi üzerine polis 90 yaşındaki bir kadını genç âşıkı ile kaçıp gizlice nikâhlandığı ve balayını yaşamakta olduğu şehirde bulmuştur.

★

Virginia'daki bir çiftliğe mi safir gelmiş olan nahif bir şehir kızı, gece sabaha karşı ahır tarafından gelen bir gürültüyle uyanmış ve elinde sadece bir ekmek bıçağı olduğu halde ahıra gidip aylardır hayvanları parçalıyan ve bir türlü yakalanamıyan kaplanı öldürmüş ve sonra gidip sabaha kadar deliksiz uyumuştur.

★

Hem önündeki arabaya tos layan, hem de şikâyetçi olan kadına polis merkezinde o arabanın numarasını görüp görmediği sorulunca, kadın, eliyle diğer arabadan söküp kopardığı plâkayı masanın üzerine koyuvermiştir.

— *Yahu, sana kaç kere şu âşıklarını dolaba koy diye tenbih etmedim mi?...*

(İtalyan)

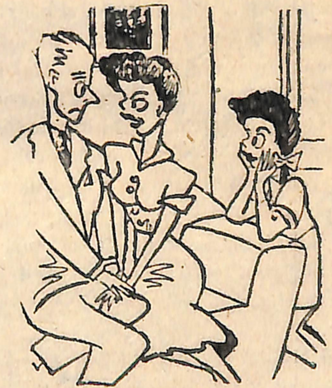
Londra'da bir Amerikalı

Londra'da Kolejden yeni çıkan bir kız talebe grubu, yolun karşı tarafına geçeceklerdi. Kaldırımın kenarında da, gözlerinde siyah gözlükler ve elinde bir baston bulunan bir adam bekliyor. Yeşil ışık yandığı halde adamın karşıya geçmediğini gören kızlardan biri, kör olduğunu anlıyarak koştu koluna girdi ve adamı karşı kaldırıma geçirdi.

Tam ayrılacağı sırada adam siyah gözlüklerini çıkardı ve pırıl pırıl parlıyan mavi gözlerinin içi gülerek genç kızın kolundan tuttu ve Amerikan aksanıyla:

— Bir de bana İngilizler çok soğuk olur demişlerdi, dedi. Halbuki ne yanlışmış. Bu akşam boş musunuz?

(Fransız)

— *Sinirlenme Ernesta, kız kardeşimin sinemaya gidecek parası yok...*

(İtalyan)

Diplomalı adam!

Barda içkisini içmekte olan adam birdenbire bardağını bıraktı ve bir müddet yerinde sallandıktan sonra bir kalıp halinde yere yuvarlandı. Yanındaki arkadaşlarından biri bir müddet onun bu halini seyrettikten sonra takdirle:

— Bayılırım ru Joe'ya dedi. Ne zaman durmak lâzımgeldiğini gayet iyi bilir.

(İngiliz)

Meşhedi ile devr-i âlem

Yazan
Ercüment Ekrem
Talû

— Değil be anacığım! Bu defaki öyle suya sabuna dokanır cinsinden değil.

— O halde söyle, dinliyorum.

Yanı başımda duran tablanın içinden söndürülmüş bir sigara artığını aldı, içini çekerek parmaklarile düzeltti, yaktı. İki nefes çekti. Yarı kendi kendine, yarı da bana:

— Allah bu izmariti de aratmasın! dedikten sonra, devam etti:

— Ben, dün şehirde dolaşırken, öteyanda bir mahallede bir panayır yerine düştüm. Tah tadan bir çok parangalar (barakalar oalcak) kurmuşlar, millet onların içine girip çıkıp bir şeyler seyrediyordu. Cepte mangiz olmadığı için, içeriye girip de anlıyamadım. Sade uzak tan dikizledim. Keratanın evlâtları para kesiyormuş gibi epey çentez topladılar. Çoluktan çocuktan mangizi uçlanan dalıyordu. İçeride Allahüâlem tiyatora falan oynuyordu. Bir aralık, tahtanın aralıklarından bakayım da belki bir şey görürüm diyerekten yaklaştım, aynaları kaplamaya yapıştırdım. O dakikada polisin biri enseme yapıştı, beni geriye çekti. Şimdicik diyesim şu ki, bizim moruğu Acemvarî giydirsem de oraya götürsek, yabani adam mostrası diye seyrettirir, beş on kuruş alırdık.

Bu tekliften dolayı Toriği payladım:

— Sen hâlâ işin alayındasın, dedim. Ayıp değil mi?

— Vallah alay değil, Beybaba! Namusum hakkı için doğru söylüyorum, Zaten kınalı sakaliyle, mahut işkembe suratı ile moruğun Karagözün beğliğinden farkı yok. Vapurda gelirken, yolcuların bütün gözleri üzerindeydi. Merak eden edene. Kaç kişi, kimdir diye avalı benden sordu. Bu kıyafetle bir paranganın ortasına oturtalım, yanına da nargilesini kuralım, o sade başını sallasın, kahrolayım dünyanın parasını kırarız be!

— Hiç olur mu canım?

— Neden olmasın? Ben bunu kabak kafamdan uydurmadım. Bizim mahallede bir Abdullah efendi mi ne vardır. Adı Abdullah ama, başka türlü söylüyorlar: Yine Abdullah gibi. Eskiden galiba şeyh mi, neymiş. Sonradan mebus bilem olmuş. karayağız bir adam. Bir çok dil biliyor. İşte o böyle bizim gibi bir zamanlar Amelikaya düşmüş, meteliksiz kalmış da, dediğim gibi yapmış, tam bir sene avuç dolusu çentez toplamış. Kendisi kahvede anlattıydı da, kulak misafiri olduydum.

Düşündüm. Yavaş yavaş Toriğin teklifi bana akıllıca göründü. Yalnız iş Meşhediyi kandırmaktaydı. Ben bu mühim vazifeyi kendi üzerime aldım.

İlkin, konuya nasıl gireceğimi kendi kenme kararlaştırdım. Yavaş gitsem, reddetmesi ihtimali çoktu. Birdenbire mukaddime falan yapmadan, vaziyetten doğrudan doğruya onu mesul tutarak, tasarımızı âdeta zorla kabul ettirmek daha uygundu.

Hızla, bulunduğu odaya girdim.

— Bana bak, Meşhedi! dedim, seninle biraz ciddî konuşacağım.

Hal ve tavrımdan ürktü. Gözlerinde hayretle karışık bir sorgu ile yüzüme baktı. Ben, odanın içinde sinirli sinirli dolaşmağa başladım. Bir yandan da teklifi şöyle söyledim:

— Senin zorunla buralara kadar geldik. Şimdi on parasız, Allahın gurbet illerinde sürünüyoruz. Elindeki avucundaki üç beş kuruşu hayvan gibi, yabanın kaltağına kaptırdın. Halbuki bizi getirdiğin gibi, gütürmek senin boynuna borçtur. Biz senin hatırın için çoluk çocuğumuzdan uzak, buralarda daha fazla sürtemeyiz. Ne yap yap, para bul. Haydi, marş!

Titrek, iniltili bir sesle sordu:

— İlle, parani hardan bulam?

— Nereden bulursan bul, orası bize ait değil. Bildiğim bir şey varsa, iki üç gün sonra buradan yollanmalıyız.

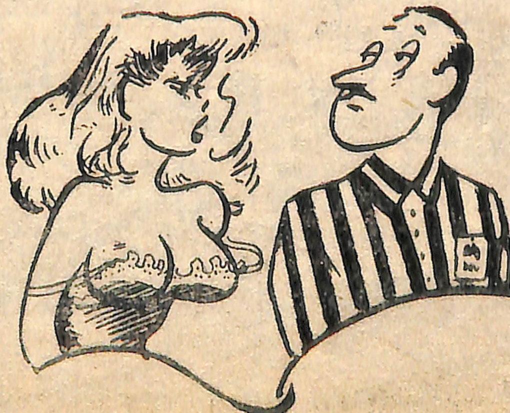
Meşhedinin üzüntüsü son dereceyi bulmuştu. Para bulmaktan âciz olduğunu anladıktan başka, her şeydan fazla ehemmiyet verdiği benim dostluğumu kaybetmekten de fena halde korkuyordu. Çalı gibi karmakarışık kirpiklerinin arasından yaşlar akıtarak:

— Neydem Çekkirgefendi? dedi, menem pulum yoh, dinarım yoh... Zenaatım heç yoh. Beyle olanda goy ki ölem! Gayri elimden ne gelur? Elyan hanıma bir terglaf (telgraf olacak) çeşide edelim... Belkim merhamet idüp pulum gönderir.

İki yumruğumu birden sıkıp üzerine doğru yürüdüm.

— Ulan, yine mi Elyan hanımı sayıklıyorsun, herif? diye bağırdım. Sen meğer çok ahmak şeymişsin!

— Yuh!« Ahmah değil ama, dedi, ille âşıkem, Çekkirgefendi dadaşım... Âşık olan kişinin imani gavi oluptur.

— Horlamana itiraz etmiyorum ama, bari bunu bütün gece devam ettirme!..

Bu cevapta öyle bir samimilik vardı ki, üzüldüm. Perdeyi yavaşlatarak dedim ki:

— Dinle beni, bunun bir çaresi var. Lâkin mutlaka yapacaksın. Lâmı cimi yok; vallah! Sonra Torikle benim elimizden kurtulamazsın.

— Di pahalım! Nekin özün monnasip görersen yapiram. Ferman özünündü.

— Hah, aferin! Şöyle yola gel. Şimdi sen güzel güzel kendi esvaplarını giyersin. Papağın yanında mi?

— Beli! Horçtedi.

— Tamam! Onu da başına geçirirsin.

— Sornam ne olacah?

— Ne mi olacak? Torik Necmi seni panayır yerine götürecek, orada teşhir edecek.

— Teşhir ne demekti?

— Para mukabilinde seyrettirecek.

— Men neyim ki?

— Sen ne isen osun karışma. Sade, benim sana vereceğim direktife göre hareket edeceksin.

— Ne yapacağım?

— Senin eline bir defterle bir de kalem vereceğim, müracaat edenlerin falına bakacaksın.

— Nasıl?

— Deftere bir takım kargacık, burgacık şekiller çizersin, yazılar, rakamlar yazarsın. Sonra da aklına geleni söylersin. İstediğin kadar saçmala, zarar yok. Yanına bir tercüman koyacağız.

— Beli! Yapirem.

— Aferin Meşhedi! İşte bu sayede elimize belki beş on para geçer de, İstanbula dönmek mümkün olur.

Meşhediyi, umduğumdan çok fazla bir kolaylıkla kandırmağa muvaffak olmuştum. İşi Toriğe müjdelemek için seslendim:

— Torik! Gel.. koş!..

Necmi, içerden koştu:

— Ne var, beybaba?

— Meşhedi Cafer ağa amcan teklifimizi kabul etti. Allah razı olsun, gel de elini öp!

— Eksik olmasın!

Meşhedinin uzattığı eli öptü. Sonra her ikisine birden dedim ki:

— Haydi! Vakit kaybetmeğe gelmez. Bir an evvel gidelim de işe başlıyalım. Sen hazırlan, Meşhedi. O vakte kadar biz de Torikle varalım da panayır yerinde bir baraka kiralıyalım!

Otelden, necmi önde ben arka çıktık. İlk rastgeldiğimiz tramvaya atlayıp epey uzakça olan panayır yerine gittik.

Burası âdeta mahşer gibi kalabalıktı. New York'un ne kadar çoluk çocuk makulesi varsa, hepsi buradaydı. Muhtelif barakalarda hüner gösteren oyuncu, hokkabaz, canbaz ve satıcılar içeriye akın eden bu meraklı kalabalığından avuçla para çekiyorlardı.

Buradaki dükkânlara karışan adamı bulduk. Güç belâ, tâ gerilerde bize yeni boşalmış bir baraka temin etti. Hemen pey verip işe başladık.

Bir kutu kırmızı boya ve bir de kalın fırça tedarik ederek barakanın kenarları üzerine kalın yazı ile:

(Devamı var)

DENİZCİLİK BANKASI

Bir sene vâdeli hesap sahiplerine %50 ve %100 menfaatli

İç ve dış seyahatler

Fazla malûmat için şube ve ajanslarımız emrinizdedir

1957
İkramiye plânında

Büyükada'da denize nazır konforlu apartman katları, çeşitli para ikramiyeleri

İç ve dış seyahatler

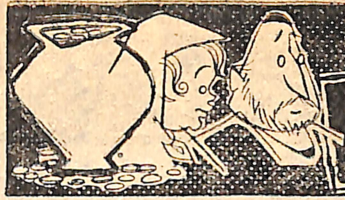
1957 yılında

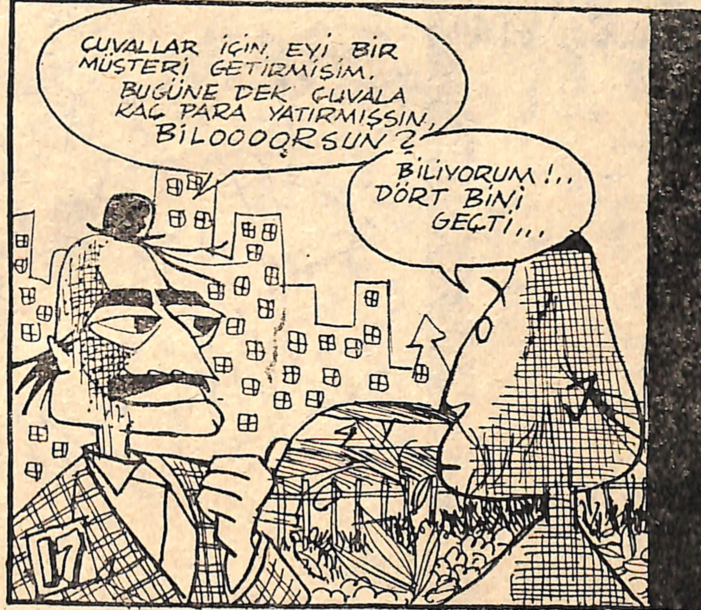
1 Milyon LİRA

20 EV ve APARTMAN DAİRESİ

HER 150 LİRAYA BİR KUR'A NUMARASI VERİLİR

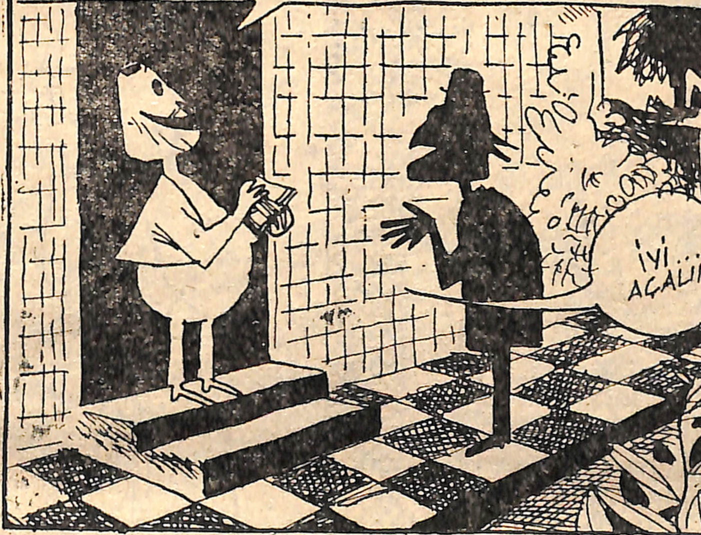
AKBANK

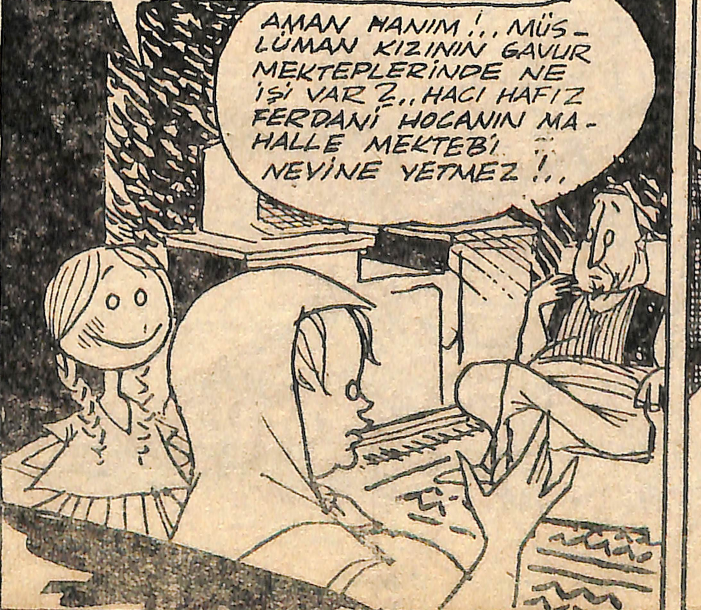

SAYEMDE FIYAKALI BİR AKSA-TA YAPACAKŞIN... ŞİMDİ YİRMİ BİN KAHIT VERSE YARISINI BU HERİFE SATARSIN?..

YİRMİ BİN'E Mİ?!.. SATTIM GİTTİ!...

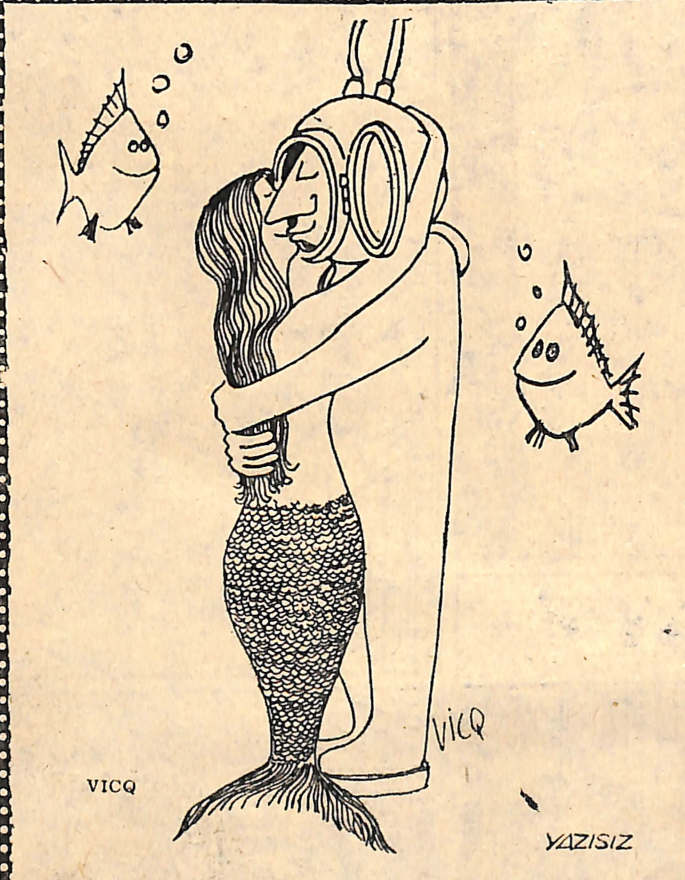
LÂKİN SÖYLÜYECEĞİM TAHA BİTMEMİŞTİR... TAM SIRA-SIDIR ŞİMDİ... TİCARET DEDİĞİN YAZIHANEDE YA-PILIR. KALATADA BİR YAZIHA-NE AÇAR İSEK, HER GÜN BİR YİRMİ BİN KÂR'A OTURURSUN... İYİ Mİ?..

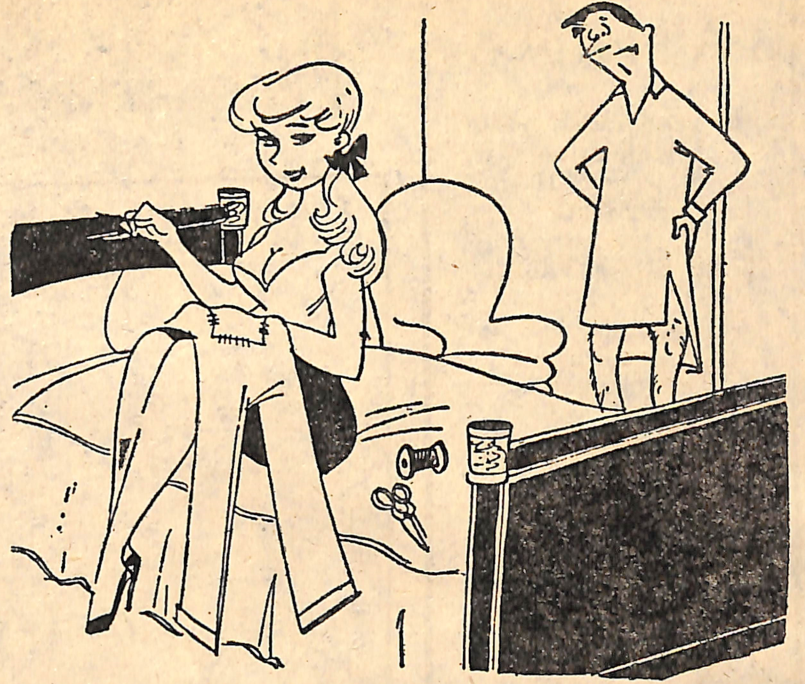
BEY, BEY... BU ZAMANDA FİRENK-ÇE BİLMİYEN, SALLAN YU-VARLAN BİLMİYEN, MÜSLÜ-MAN EVLADINA BENZEYEN KIZLARA ZENGİN HERİFLER YÜZ VERMİYOR... BEN KIZIMI ZÜPPE YAPIP SOSYE-TİK HERİFLERE VERİCEM... ANLADIN MI?...

Dünya KARİKATÜRLERİ

YAZISIZ

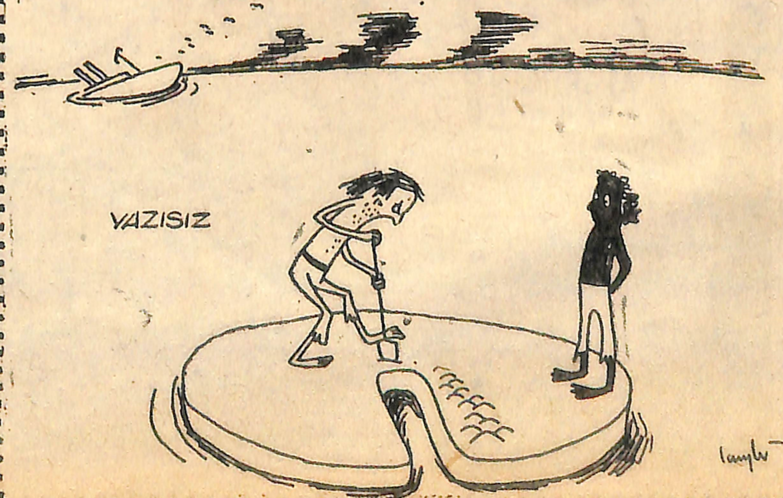
— BİRAZ TASARRUF ETMELİYİZ KOCACIĞIM... VİZON KÜRK ALMAK KOLAY DEĞİL...

YUL BRYNNER — KİMİN BU SAÇ ?..

— NEYE PLAJA GELMİYORSUN ?..
— HABERİN YOKMU ? BEN EVLENDİM ARTIK.

YAZISIZ

GRAFİKA

Yaşama Saadeti!

Bu çocuk pürsıhhattır, neş'esi daima yerinde, tam formundadır.

Sırrı ? Gayet basit:

Her sabah kahvaltıda, fevkalâde besleyici ve lezzeti çok nefis olan SANA sürülmüş birkaç dilim ekmek yemeyi i'tiyat edinmiştir.

Vitamini bol ve daimî bir bakteriyolojik kontrol altında en iyi pastörize sütler ile imal edilen SANA hakikî bir enerji kaynağıdır.

S.93

APARTMAN DAİRELERİ

ZENGİN PARA İKRAMİYELERİ

YÜNLÜ - PAMUKLU SATIŞLARIMIZDA %10 TENZİLAT

SÜMERBANK

T.C.
Ziraat Bankası

Tasarruf hesapları 1957 yılı ikramiye plânında

2.000.000 Lira
PARA
2.000.000 Lira

Uzun vadeli Kredi vardır.

1957 YILI İKRAMİYE PLANI

3 MİLYON
275.000 Lira

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

Sahibi : YUSUF ZİYA ORTAÇ
Yazı işlerini fiilen idare eden NEHAR TÜBLEK
Teknik Sekreter : Selâmi Münir YURDATAP
FİYATI 50 KURUŞ
Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI

Akbaba

— Yalnız gecelerimin en iyi, en tatlı arkadaşı, Akbaba mizah yayınlarıdır!..

AKBABA YAYINEVİ YENİ MEVSİMİ ŞU İKİ KİTAPLA AÇTI :

KADIN OLAN ERKEĞİN HÂTIRALARI!

Yazan : AZİZ NESİN

MİZAH ROMANI : FİYATI 2 LİRA

BEŞ MEVSİM!

Ahmet Hamdi Tanpınar, Ahmet Kutsi Tecer, Behçet Kemal Çağlar, Ahmet Muhip Dıranas, Necip Fazıl Kısakürek EN GÜZEL ŞİİRLERİYLE, FİYATI 1 LİRA